

Głos Koszaliński

ORGAN KW POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

Cena 20 gr.

Poniedziałek, 8 lutego 1954 roku

Rok III. Nr 32 (446)

Plan produkcji przemysłowej w 1953 roku wykonany w 103,9 procentach

Komunikat Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego

Wyniki wykonania Narodowego Planu Gospodarczego na rok 1953 w dziedzinie rozwoju przemysłu, rolnictwa, transportu, inwestycji i budownictwa, zatrudnienia i wydajności pracy oraz materialnego i kulturalnego poziomu życia ludności — charakteryzują następujące dane:

I. Wykonanie planu produkcji w przemyśle

Plan globalnej produkcji przemysłowej na rok 1953 w dług wartości w cenach niezmienionych został wykonany w 103,9 proc. Globalna produkcja przemysłu socjalistycznego wzrosła o 17,5 proc. w porównaniu z 1952 r., a o 129 proc. w porównaniu z 1949 r.

Wykonanie planu globalnego produkcji przemysłowej przez przedsiębiorstwa podległe poszczególnym ministerstwom przedstawia się następująco:

Proc. wyk. planu na r. 1953

Min. Hutnictwa	106
Min. Górnictwa	102
Min. Energetyki	101
Min. Przemysłu Maszynowego	104
Min. Przemysłu Chemicznego	96
Min. Przemysłu Drzewnego i Papierniczego	102
Min. Przemysłu Materiałów Budowlanych	105
Min. Przemysłu Lekkiego	104
Min. Przemysłu Rolnego i Spożywczego	99
Min. Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego	108
Min. Przemysłu Drobno- i Rzemieślniczego	109
Przedsiębiorstwa przemysłowe Min. Kościel	111
Przedsiębiorstwa przemysłowe Min. Transportu Drogowego i Lotniczego	103
Przedsiębiorstwa przemysłowe Min. Leśnictwa	105
Przedsiębiorstwa przemysłowe Min. Zdrowia	110
Przedsiębiorstwa przemysłowe Centralnego Urzędu Wydawnictw, Przemysłu Graficznego i Księgarstwa	111
Przedsiębiorstwa przemysłowe Centralnego Urzędu Kineematografii	94

Przy ogólnym przekroczeniu planu produkcji globalnej o 3,9 proc. plan produkcji artykułów konsumpcyjnych został przekroczony o około 57 proc., zaś plan produkcji środków wytwórczych o około 2,5 proc.

Na wyższe przekroczenie planu produkcji artykułów konsumpcyjnych niż środków wytwórczych uchwalił IX Plenum KC PZPR, które zmobilizowało klasę robotniczą do realizacji wysuniętego przez Partię i Rząd zadania przyspieszenia wzrostu stopy życiowej mas pracujących. Do dodatkowym czynnikiem przekroczenia planu było rozwijające się szeroko w ostatnich miesiącach 1953 r. — wznówienie wojny na wschodzie.

Szybsze tempo wzrostu produkcji artykułów konsumpcyjnych znacząco się w II półroczu 1953 r. Podczas gdy wzrost łącznej produkcji globalnej 3 Ministerstw: Przemysłu Lekkiego, Rolnego i Spożywczego oraz Mięsnego i Mleczarskiego wyniósł na przestrzeni całego 1953 r. około

11,5 proc. w porównaniu z 1952 r., to w II półroczu wzrost ten w porównaniu z odpowiednim okresem 1952 r. osiągnął około 14 proc. Równocześnie w wielu dużych przedsiębiorstwach przemysłu maszynowego i hutniczego zapoczątkowano na większą skalę produkcję ubocznych artykułów powazecznego użytku.

W 1953 r. wyprodukowano ponad plan roczny znaczne ilości niektórych ważnych artykułów przemysłowych. Przekroczono zadania planowe w zakresie następujących środków wytwórczych: surowców, wyrobów walcowanych, rud żelaza, rud cynkowo-olowiowych, miedzi elektrolitycznej, węgla kamiennego, koksu, produktów naftowych, olejków elektrycznych, samochodów ciężarowych i osobowych, traktorów, barwników, przędzy szlucznego jedwabiu, opon, elektrod węglowych.

Przekroczono również plan produkcji niektórych wyrobów konsumpcyjnych masowego użytku, m. in. mięsa, konserw mięsnych, wędlin, konserw rybnych, cukierków, czekolady, papierosów, wina, piwa, tkanin bawełnianych, wełnianych, lina nych i jedwabnych, obuwia skózanego, odbiorników radio wych, rowerów i motocykli.

Niektóre ministerstwa nie wykonały jednak w pełni planu produkcji szeregu asortymentów. Min. Hutnictwa nie wykonało planu wydobywania rud miedzi i produkcji niektórych metali nieżelaznych. Min. Górnictwa nie osiągnęło planowanego poziomu wydobywania ropy naftowej, węgla brunatnego oraz produkcji niektórych maszyn i urządzeń dla górnictwa węglowego. Min. Przemysłu Maszynowego nie wykonało planu produkcji obrabiarek do metali, maszyn i narzędzi rolniczych, łóżysk kulowych, parowozów, wagonów. Min. Przemysłu Chemicznego nie osiągnęło zadań planu w zakresie produkcji kwasu siarkowego, nawozów sztucznych oraz sody, syntyny, przędzy steelonowej oraz niektórych innych artykułów. Min. Przemysłu Drzewnego i Papierniczego nie wykonało planu produkcji papieru i celulozy, a Min. Przemysłu Materiałów Budowlanych niektórych materiałów budowlanych.

W 1953 r., a zwłaszcza w IV kwartale, przemysł artykułów konsumpcyjnych wykazał pewien postęp w dziedzinie polepszenia jakości i rozszerzenia asortymentu produkcji.

Jednakże wiele przedsiębiorstw przemysłu lekkiego, spożywczego i drobnego wciąż jeszcze produkuje wyroby nie odpowiadające potrzebom i wymaganiom ludności. W szczególności wiele rodzajów tkanin bawełnianych i wełnianych wykazuje wciąż niedostateczną jakość. Mimo pewnych osiągnięć w zakresie polepszenia jakości obuwia, niedostatecznie jeszcze dba się o staranne jego wykończenie i zróż-

nicowanie asortymentu. W przemyśle meblarskim poziom wykończenia mebli jest nadal nie zadowalający. Przemysł odzieżowy nie podjął jeszcze dostatecznych środków dla rozszerzenia asortymentu, zwłaszcza w zakresie odzieży dziennej. Przemysł spożywczy dostarcza jeszcze często artykułów, które pod względem gatunku i rodzajów nie odpowiadają wymagom konsumentów. Dotyczy to zwłaszcza pieczywa i wędlin. Wina, soki, dżemy, kompoty są dostarczane na ry-

II. Wzrost produkcji przemysłowej

Produkcja ważniejszych artykułów przemysłowych w 1953 r. kształtowała się w porównaniu z 1952 r. następująco:

Rok 1953 w porównaniu z 1952 r. przyjętym za 100	
Surówka	129
Stal surowa	113
Wyroby walcowane	115
Rudy żelaza	131
Rudy cynkowo-olowiowe	115
Rudy miedzi	125
Cynk	111
Ołów rafinowany	114
Miedź elektrolityczna	125
Węgiel kamienny	105
Węgiel brunatny	111
Koks	107
Energia elektryczna	113
Kotły wodnorurkowe wzrost 3-krotny	
Maszyny wirujące	128
Obrabiarki do obróbki wiertowej metali (MPM)	132
Maszyny i narzędzia rolnicze (MPM) ogółem	124
w tym: żniwiarki	137
siewniki do zbóż	204
brony talerzowe	250
sadzarki do ziemniaków	380
Maszyny i urządzenia budowlane i drogowe	128
Samochody „Star”	172
Samochody ciężarowe „Lublin”	118
Ciągniki „Ursus”	115
Wagony towarowe	103
Kwas siarkowy	107
Soda kaustyczna	109
Soda kaustyczna	115
Nawozy azotowe	112
Nawozy fosforowe	107
Barwniki	119
Garbniki syntetyczne	170
Wyroby farmaceutyczne	109
w tym penicylina	237
Wyroby gumowe	120
Cement	124
Cegła	133
Papa	112
Celuloza	106
Papier	102
Porcelana stołowa	109
Meble	125
Tkaniny bawełniane	106
Tkaniny wełniane	110

nek w zbyt wąskim asortymencie. Opakowania wyrobów przemysłu spożywczego są często wadliwe.

Mimo prowadzonej walki o rytmiczność wykonywania planów produkcji i dostaw w wielu przedsiębiorstwach, a nawet w gałęziach przemysłu plany nie są wykonywane rytmicznie. Taki system pracy powoduje nieracjonalne wykorzystanie siły roboczej, maszyn i urządzeń oraz wpływa ujemnie na regularność dostaw dla rynku.

Tkaniny jedwabne	100
Obuwie skórzane	106
Obuwie gumowe	106
Pończochy damskie	106
Skarpety męskie	102
Mięso	125
Wędliny	145
Cukier	134
Masło	104
Mleko	108
Ryby morskie	103
Konserwy warzywne	130
Pieczwko cukiernicze	105
Mydło do prania	107
Papierosy	107
Piwo	118
Wino	112

W 1953 r. osiągnięto postęp w dostosowaniu asortymentu produkcji do potrzeb rynku. Przy ogólnym wzroście produkcji tkanin bawełnianych o 6 proc. w porównaniu z 1952 r., produkcja tkanin koszulowych wzrosła o 19 proc., pościelowych o 11 proc. i odzieżowych o 8 proc. Przy wzroście produkcji pończoch damskich ogółem o 6 proc., produkcja pończoch stielonowych wzrosła o 37 proc. Przy wzroście produkcji mebli ogółem o 25 proc., produkcja mebli w kompletach wzrosła o 38 proc., a mebli tapicer skich o 68 proc. Równocześnie znacznie wzrosła produkcja takich artykułów jak np. maszyna do szycia o 120 proc., rowerów o 28 proc., odbiorników radiowych o 25 proc., motocykli o 141 proc., planin o 48 proc. itp. Rozszerzono znacznie lub uruchomiono produkcję lodówek, odkurzaczy, frottek elektrycznych, palenisk elektrycznych, kuchennek sprężynowych i szeregu innych wyrobów domowego użytku.

Wzrost produkcji przemysłowej w 1953 r. został osiągnięty w znacznym stopniu dzięki lepszemu wykorzystaniu zdolności produkcyjnych w przemyśle. Min. Hutnictwa osiągnęło poprawę wskaźnika wykorzystania objętości wielkiego pieca o 9,5 proc. w porównaniu (Ciąg dalszy na 2 str.)

Depesza Marszałka Konstantego Rokossowskiego z okazji święta Koreańskiej Armii Ludowej

MINISTER OBRONY NARODOWEJ
KOREAŃSKIEJ REPUBLIKI LUDOWO-DEMOKRATYCZNEJ
WICEMARSZAŁEK TSOI JON GEN

Z okazji święta Koreańskiej Armii Ludowej w imieniu żołnierzy Wojska Polskiego i swoim własnym przesyłam Wam i żołnierzom Armii Ludowej serdeczne, braterskie pozdrowienia.

Koreańska Armia Ludowa wraz z ochotnikami chińskimi w bohaterskiej walce obroniła zdobycze koreańskich mas pracujących i niepodległość swojej Republiki Ludowo-Demokratycznej, pokrzyżowała agresywne plany imperialistów i wniosła wielki wkład w dzieło umocnienia siły pokoju i demokracji, którym przewodzi wielki Związek Radziecki.

Życzę Wam i żołnierzom okrytej chwałą Koreańskiej Armii Ludowej dalszych osiągnięć w podnoszeniu zdolności bojowej swoich szeregów dla zabezpieczenia wolności i pokojowej odbudowy kraju.

WICEPREZES RADY MINISTRÓW
I MINISTER OBRONY NARODOWEJ
(-) KONSTANTY ROKOSSOWSKI
MARSZAŁEK POLSKI

Delegacja ZSRR wzywa do dalszych poszukiwań drogi porozumienia

11 dzień obrad konferencji czterech

BERLIN, 5 bm. odbyło się jedynasto posiedzenie konferencji ministrów spraw zagranicznych czterech mocarstw. Przedwodniczył minister spraw zagranicznych ZSRR W. M. Mołotow. Postanowiono, że 8 bm. odbędzie się posiedzenie w ścisłym gronie, na którym rozpatrzone zostaną problemy związane z pierwszym punktem porządku dziennego: „Środek zmniejszenia napięcia w stosunkach międzynarodowych i kwestia zwołania konferencji ministrów spraw zagranicznych Francji, W. Brytanii, USA, ZSRR i Chin Ludowych”.

Oświadczenie min. W. Mołotowa

Minister W. M. Mołotow złożył oświadczenie zawierające wstępne uwagi w związku z przemówieniami trzech ministrów mocarstw zachodnich. Istnieją — powiedział minister Mołotow — poważne rozbieżności między nami. Rozbieżności te należy w sposób poważny rozpatrzyć. Propozycja delegacji radzieckiej jest podwójnie uzasadniona: faktami oraz dokumentami podpisanymi przez cztery mocarstwa.

Nawiązując do słów ministra Edena, który wyraził pogląd, że delegacja radziecka nie docenia systemu parlamentarnego, minister Mołotow oświadczył, że system parlamentarny jest krokiem naprzód w porównaniu z przeszłością. Jednakże w obecnych warunkach formy parlamentarne nie stanowią gwarancji, iż władzę sprawować będą siły, które rzeczywiście prowadzą politykę odpowiadającą interesom pokoju i bezpieczeństwa narodów. Wydarzenia historyczne dowodzą, że w systemie parlamentarnym władzę zdobywają czasem elementy odwetowe i faszystowskie. Zwróciłmy uwagę na te fakty — powiedział dalej minister Mołotow — i nikt ich nie negował.

Minister Mołotow podkreślił następnie, że wypacza się propozycje radzieckie, skoro się twierdzi, że Związek Radziecki przeciwstawia się

wych”. Jak również niektóre zagadnienia proceduralne. Propozycje w sprawie odbycia posiedzenia w ścisłym gronie wysunął J. Dulles. W. Mołotow zaproponował, aby w posiedzeniu tym z ramienia każdej delegacji uczestniczyło 3 — 5 osób. Po krótkiej dyskusji uzgodniono, że w posiedzeniu poniedziałkowym wezmą udział po cztery osoby z każdej delegacji. 5 bm. przemawiał kolejno: J. Dulles, G. Bidault, A. Eden.

Z kolei zabrał głos W. M. Mołotow. Następne posiedzenie wyznaczono na 6 bm.

rzekomo zjednoczeniu Niemiec i przeprowadzeniu ogólnoniemieckich wolnych wyborów. W rzeczywistości bowiem delegacja radziecka wypowiada się za jak najszerszym zjednoczeniem Niemiec i za jak najszerszym przeprowadzeniem wolnych wyborów. Problem wyborów ogólnoniemieckich — to poważne zagadnienie. Należy tu brać pod uwagę doświadczenia historii. Czy plan zachodni gwarantuje wolne wybory? Proponuje się nam — oświadczył minister Mołotow — byśmy się zgodzili na plan, na podstawie którego „wolne wybory” zostałyby przeprowadzone przez władze okupacyjne. My natomiast proponujemy, aby wolne wybory ogólnoniemieckie zostały przeprowadzone przez samych Niemców. Tylko takie wybory — zdaniem delegacji radzieckiej — byłyby naprawdę wolnymi wyborami. I tak uproszciliśmy już sprawę wyborów, skoro — obradując tutaj, w Berlinie — omawiamy problem wyborów bez udziału Niemców. Nie jest rzeczą absurdalną, gdy opracowuje się w Anglii ordynację wyborczą dla Niemiec. Minister Eden zapytał w swym przemówieniu, czy delegacja radziecka zgadza się na udział przedstawicieli neutralnych w

(Dokończenie na 3 str.)

Posiedzenie czterech ministrów w siedzibie Wysokiego Komisarza ZSRR w Niemczech.

Na zdjęciu: ogólny widok sali obrad.

Komunikat PKPG o wykonaniu Narodowego Planu Gospodarczego na rok 1953

(Dokończenie z 1 str.)

z 1952 r., wydajność stała z 1 m kw. trzonu pieca martenowskiego o 11 proc. W rezultacie skrócenia cyklu remontowych i usprawnienia organizacji produkcji, wskaźnik wykorzystania czasu kalendarzowego w wielkich piecach podniósł się o 3 proc., pieców martenowskich o 3 proc. W ko-palnicach węgla kamiennego wzrosło wykorzystanie maszyn górniczych. Liczba czynnych węglańców w stosunku do ogólnej liczby wzrosła o 15 proc., liczba czynnych transportów pancernych o 15 proc. Przy wzroście urobku węgla przypadającego na jeden kombajn o 16 proc., spadł jednak poważnie udział kombajnów czynnych w stosunku do ogólnej ich ilości. W przemyśle koksowniczym wykorzystanie komór koksowniczych wzrosło w porównaniu z 1952 r. o 1,5 proc., czas cyklu koksowania w rezultacie poprawy organizacji pracy i zmniejszenia wartości wody w węglu surowym spadł o 5,6 proc. Poproszono się wykorzystanie zdolności produkcyjnych w przemyśle okrętowym, motoryzacyjnym oraz telekomunikacyjnym. Min. Przemysłu Chemicznego osiągnęło w 1953 r. poprawę wykorzystania zdolności produkcyjnych w przemyśle gumowym i farmaceutycznym.

Jednakże niektóre ministerstwa nadal nie zabezpieczyły pełnego wykorzystania zdolności produkcyjnych w poszcze-

gólnych gałęziach przemysłu, m. in. w gałęziach wydobywczych i wytwarzających podstawowe surowce, a więc decydujących o zaopatrzeniu materiałowym i wykorzystaniu możliwości produkcyjnych przemysłów przetwórczych. W szczególności Min. Hutnictwa nie zapewniło należytego wykorzystania zdolności produkcyjnych w przemyśle metalurgicznym, Min. Przemysłu Chemicznego — w przemyśle kwasu siarkowego, w przemyśle nawozowym, Min. Przemysłu Materiałów Budowlanych — w przemyśle ceramiki budowlanej.

W rezultacie rozwijającej się walki o oszczędność materiałów i surowców w 1953 r. uzyskano dalszą obniżkę zużycia surowców, materiałów pomocniczych, paliwa i energii elektrycznej na jednostkę wyrobu. W szczególności w elektrowniach cieplnych zużycie węgla umiowanego na 1 kWh energii elektrycznej obniżone zostało o 5,5 proc. w porównaniu z 1952 r.

Według wstępnych danych, koszty własne w przemyśle socjalistycznym w 1953 r. obniżone zostały o około 5,5 proc. Jednak szereg ministerstw przemysłowych nie wykonało planu obniżki kosztów własnych. Szczególnie znaczne niewykonanie planu miało miejsce w Min. Górniczym, Min. Hutnictwa, w Min. Przemysłu Maszynowego oraz w Min. Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego.

Ważnym osiągnięciem było naświetlenie kotłów o słabnącej około 95 proc., uruchomienie nowych kotłów o wysokim ciśnieniu i wysokiej temperaturze pary. W przemyśle maszynowym rozszerzono i upowszechniono metody wysokosprawnego skrawania. W szczególności wprowadzono w 65 przedsiębiorstwach skrawanie metodą Kolesowa. Uruchomiono półautomatyczną linię własnej konstrukcji do obróbki silników elektrycznych. Obróbka i montaż systemem liniowym objęła kilka dziesiąt nowych wyrobów, wzrosła poważnie liczba wyspecjalizowanych gniazd obróbkowych, szczególnie w przemyśle motoryzacyjnym i w przemyśle maszyn włókienniczych. Rozszerzono asortyment wyrobów odlewanych w walcach. W przemyśle chemicznym mechanizacja objęła szereg prac załadunkowych i wyładunkowych. Rozszerzono mechanizację workowania nawozów fosforowych oraz zmechanizowano szereg prac przy dozowaniu i pakowaniu w przemyśle farmaceutycznym. W przemyśle odzieżowym i dziewiarskim rozszerzono produkcję potokową i taśmową. Wzrosła również automatyzacja szeregu procesów, jak cewienia, snucia i innych.

IV. Rolnictwo

Zbiory 4 zbóż, a zwłaszcza żyta, z powodu niesprzyjających warunków atmosferycznych były w 1953 r. niższe niż w 1952 r. Natomiast zbiory ziemniaków były w 1953 r. o 15 proc. wyższe niż w 1952 r., a zbiory buraków cukrowych o 16 proc. wyższe. Buraki cukrowe charakteryzowała równocześnie większa niż w 1952 r. zawartość cukru. Zbiory roślin oleistych i włókniстых były mniejsze od zbiorów w 1952 r.

Pogłowie bydła w całym rolnictwie według stanu na 30.VI.1953 r. osiągnęło około 7,4 mln. sztuk, w tym: krów o około 5,3 mln., pogłowia trzody chlewnej około 9,7 mln. sztuk, owiec około 3,3 mln. sztuk. Oznacza to wzrost w porównaniu ze stanem na 30.VI.1952 r.: bydła o około 2 proc., krów o około 2 proc., trzody chlewnej o około 13 proc., owiec o około 15 proc. Wzrost pogłowia bydła i krów należy uznać za nie wystarczający.

W 1953 r. poważnie wzrosło zaopatrzenie gospodarstw indywidualnych w maszyny i narzędzia rolnicze. W szczególności sprzedaż wolnorynkowa i dostawy dla Gminnych Ośrodków Maszynowych wzrosły w porównaniu z 1952 r.: w zakresie siewników zbożowych o 57 proc., żniwiarów o 21 proc., kopaczek o 19 proc., pamiłków o 25 proc., sieczkarni o 47 proc. Mimo znacznego wzrostu dostaw, plan zaopatrzenia nie został w pełni wykonany, zwłaszcza w stosunku do zapotrzebowania gospodarstw indywidualnych. W 1953 r. znacznie powiększył się zakres prac GOM, świadczących dla gospodarstw indywidualnych, w szczególności w zakresie siewu zbóż o 20 proc., omiotów o 33 proc., kopania ziemniaków o 124 proc. Mimo tego plan GOM nie został wykonany zarówno w zakresie usług jak i organizacji nowych ośrodków i stałych filii gromadzkich. Szereg maszyn w GOM, jak np. młocarnie, kopaczki nie były w pełni wykorzystane wskutek niedostatecznej opieki i pomocy ze strony POM i prezydiów rad narodowych.

W 1953 r. zelektryfikowano 402 gromady, co oznacza wzrost o około 15 proc. w porównaniu z 1952 r.

Nakłady na meliorację w 1953 r. wzrosły o 85 proc. w porównaniu z 1952 r., w tym głównie na meliorację szcze-gółowe z uwzględnieniem zagospodarowania łąk i pastwisk, co przyczyniło się do poprawy bazy paszowej.

Poważny postęp osiągnięto w zakresie wprowadzania nowej techniki w budownictwie. Rozszerzono mechanizację robót ziemnych oraz transportu na budowach. Znacznie rozszerzono mechanizację robót tynkarskich, zwłaszcza w budownictwie mieszkaniowym. Rozszerzono stosowanie wibrobetonów oraz betonowania metodą deskowań szluzowych. W zakładach prefabrykatów betonowych wprowadzono w szerokim zakresie przyspieszone dojrzewanie betonów. Dzięki zastosowaniu szeregu nowych materiałów, jak gazobeton na bazie wapna, pustaki żużlowo-betonowe, płyty spłasknięte i inne, zaoszczędzono około 70 mln. sztuk cegły.

W 1953 roku nastąpił dalszy, znaczny rozwój ruchu racjonalizatorskiego w całej gospodarce narodowej. Liczba projektów racjonalizatorskich, zgłoszonych w 1953 r., wyniosła ponad 210 tys., tj. o 68 proc. więcej niż w 1952 r., a liczba projektów zastosowanych w produkcji wyniosła w 1953 r. ponad 125 tys., co stanowi wzrost w porównaniu z 1952 r. o około 108 proc.

W 1953 r. polepszyła się obsługa weterynaryjna, wzrosła liczba lecznic i dokonanych szczepień ochronnych.

Rok 1953 był okresem dalszego rozwoju spółdzielni produkcyjnych. Liczba spółdzielni produkcyjnych wzrosła według stanu na koniec roku z 4,9 tys. w 1952 r. do ponad 8 tys. w 1953 r. Rozwój ruchu spółdzielczego odbywał się bardziej równomiernie na obszarze całego kraju niż w latach poprzednich.

Plony zbóż w spółdzielniach produkcyjnych były o 15—20 proc. wyższe niż w gospodarstwach indywidualnych. Nastąpił znaczny wzrost hodowli zespolej w spółdzielniach produkcyjnych. Pogłowia bydła w zespolej gospodarstwach w spółdzielniach produkcyjnych wzrosło według stanu na koniec 1953 r. w porównaniu ze stanem na koniec 1952 r. o 68 proc., w tym krów o 76 proc., pogłowia trzody chlewnej wzrosło o 115 proc., owiec o 110 proc. W 1953 r. państwowe kredyty inwestycyjne dla spółdzielni produkcyjnych wzrosły o 71 proc. w porównaniu z 1952 r.

Państwowe Gospodarstwa Rolne nie wykonały w pełni zadań planu na 1953 r., co zostało spowodowane niedostateczną sprawnością kierownictwa i organizacji pracy, a także niekorzystnymi wynikami produkcji roślinnej w związku z niesprzyjającymi warunkami atmosferycznymi.

Pogłowia bydła w PGR we dług stanu na koniec roku wzrosło o około 12 proc. w porównaniu z 1952 r., pogłowia trzody chlewnej o około 13 proc., owiec o około 24 proc. Pomimo tego nie osiągnięto w pełni zadań planu w zakresie stanu pogłowia.

Jesienna akcja siewna w 1953 r. przebiegała w PGR znacznie sprawniej niż w r. 1952, a orki przedzimowe wykonano na obszarze ponad dwukrotnie większym niż w r. 1952.

W 1953 r. zapoczątkowano stosowanie w PGR szeregu nowych zabiegów agrotechnicznych, jak sadzenie ziemniaków systemem kwadratowo-gniazdowym, alew krzyżowy zbiór, nawożenie wodą amoniakalną.

W 1953 r. znacznie wzrosła liczba traktorów i maszyn rolniczych w PGR. W szczególności PGR otrzymały 3570 traktorów w przeliczeniu na traktory o mocy 15 KM oraz poważną liczbę maszyn rolniczych, jak np. 1500 siewników zbożowych, 300

kombajnów zbożowych, 800 kosiarzek, 1170 snopowiązalek.

Liczba Państwowych Ośrodków Maszynowych, która w końcu 1952 r. wynosiła 325, wzrosła na koniec 1953 r. do 401. Poważnie wzrosła ilość sprzętu posiadanego przez POM. Park traktorowy POM na koniec 1953 r. wyniósł około 16,4 tys. traktorów w przeliczeniu na traktory o mocy 15 KM, tj. wzrósł o 19 proc. w porównaniu z 1952 r. W 1953 r. POM otrzymały 2470 siewników zbożowych, około 1500 kosiarzek traktorowych, około 1230 snopowiązalek traktorowych. Prace polowe wykonane przez POM osiągnęły w 1953 r. około 2,8 mln. ha w przeliczeniu na orkę średnią, co oznacza wzrost o około 73 proc. w porównaniu z 1952 r. Poważnym niedociągnięciem w pracy POM było niepełne wykonanie zawartych umów ze spółdzielniami, zwłaszcza w zakresie sadzenia ziemniaków i podorywek.

W ciągu 1953 r. rozprawdano w całym rolnictwie 426,5 tys. ton nawozów sztucznych w przeliczeniu na czysty składnik. Należy jednak stwierdzić, że w zaopatrzeniu rolnictwa w nawozy sztuczne nie osiągnięto poprawy w stosunku do 1952 r.

W związku z uchwałą IX Plenum KC PZPR, w końcu 1953 r. nastąpiła znaczna mobilizacja wysiłków w spółdzielniach produkcyjnych, państwowych gospodarstwach rolnych i w indywidualnych gospodarstwach chłopskich w kierunku lepszego wykonania

V. Transport i łączność

Przewozy ładunków wszystkimi środkami transportu publicznego wzrosły w 1953 r. o 22 proc. w tonach i o 11 proc. w tono-km. w porównaniu z 1952 r.

Plan przewozów ładunków w transporcie kolejowym został wykonany w 105 proc. Przewozy ładunków wzrosły w 1953 r. o 14 proc. w porównaniu z 1952 r. W 1953 r. nastąpiła poprawa w pracy kolei. Podstawowy wskaźnik pracy kolei — obrót wagonu towarowego — polepszył się w 1953 r. o 7,5 proc. Znacznie poprawiła się regularność ruchu pociągów, szczególnie

VI. Inwestycje i budownictwo

Nakłady na inwestycje scentralizowane wzrosły w 1953 r. o około 15 proc. w porównaniu z 1952 r., przy czym w związku z osiągniętą obniżką kosztów własnych w budownictwie, wzrost rozmiarów rzeczowych inwestycji był wyższy.

Nakłady na przemysł zwiększyły się o ok. 14 proc., na rolnictwo i leśnictwo o ok. 21 proc., na budownictwo mieszkaniowe o ok. 24 proc., zaś na urządzenia socjalne i kulturalne ok. 53 proc.

Oddano do użytku szereg ważnych obiektów inwestycyjnych.

W przemyśle oddano do użytku między innymi: 2 wielkie piece w hucie im. Bolesława Bieruta w Częstochowie, nowoczesny przechylny piec martenowski w hucie „Pokój”, kopalnię miedzi w rejonie Bolesławca, kopalnię węgla Kościuszkowską, kopalnię węgla Rokitnicę II, Nowy Wirek oraz kopalnię upado-wa Mortimer III, elektrownie Jaworzno II i Miechówice, turboszpół i kocioł w elektrowni Chorzów oraz turboszpół i 2 kotły w elektrowni Zabrze, fabrykę kotłów i radiatorów na Chojnach w Łodzi, szereg obiektów w Stoczni Gdańskiej i w Stoczni Szczecińskiej, przedzielnie ciekopiętną w Andrychowie, cztery rozszarnie i inne obiekty. Ukończona została budowa dalszych dwóch wielkich chłodzi przemysłowych. W przemyśle mięsnym i mleczarskim oddano do użytku szereg tuższych przemysłowych oraz wiatłowych zakładów mleczarskich. W komunikacji zakończono elektryfikację odcinków Żyrardów — Skiermiewice i Sopot — Gdynia oraz ukończono sze-

prac przygotowawczych pod zbiór 1954 r.

Rząd opracował program szerokiej pomocy dla rolnictwa. Pomoc ta wyraża się w szczególności w zwiększonej pomocy paszowej w związku z nieurodzajem zbóż, w zwiększeniu kredytów na zakup inwentarza i budowę pomieszczeń gospodarskich w zwiększonych dostawach materiałów budowlanych i zwiększonych dostawach innych środków produkcji. IV kwartał 1953 r. był początkowym okresem realizacji tych uchał.

Na jesień 1953 r. znacznie wzrosło zaopatrzenie gospodarki chłopskiej w kwalifikowane nasiona zbóż ozimych, w nawozy sztuczne i maszyny rolnicze.

W II półroczu ilość cementu sprzedana na wsi zwiększyła się o 95 proc. w porównaniu z I półroczem 1953 r., wana o 59 proc., cegły o 150 proc.

Łączne dostawy ważniejszych maszyn dla całego rolnictwa w 1953 r. wzrosły w zakresie siewników o 31 proc. w porównaniu z 1952 r., żniwiarów o 23 proc., snopowiązalek traktorowych o 50 proc., kosiarzek traktorowych przeszło 6-krotnie.

Należy jednak stwierdzić, że zarówno osiągnięcia, jak i wysiłki organizacyjne w rolnictwie nie były w 1953 r. do stateczne. Zadania postawione przed rolnictwem przez IX Plenum KC PZPR wymagały dalszej, szerokiej i powszechnej mobilizacji w kierunku istotnego i wydatnego podniesienia poziomu produkcji rolniczej.

nie w ruchu towarowym. Zużycie węgla obliczeniowego na 1000 brutto tonokm. zmniejszyło się w porównaniu z 1952 r. o ok. 8 proc.

Przewozy ładunków w Państwowej Komunikacji Samochodowej wzrosły w porównaniu z rokiem 1952 o 45 proc. w tonach i o 43 proc. w tono-km.

W żegludze śródlądowej przewozy ładunków wzrosły w porównaniu z r. ub. o 63 proc.

Usługi poczty i telekomunikacji liczone wg wartości w cenach porównywalnych wzrosły o 9 proc. w porównaniu z 1952 r., jednakże plan nie został w pełni wykonany.

reg inwestycji torowych dla usprawnienia ruchu na Śląsku. W dziedzinie turystyki oddano do użytku kolejkę linową na Szymbarku koło Bielska i schronisko na Polanie Chocholowskiej.

W budownictwie mieszkaniowym oddano do użytku około 135 tys. izb, w tym przeszło 105 tys. izb w osiedlach ZOR. W zakresie urządzeń socjalnych i kulturalnych zakończono budowę szkół podstawowych o 1.300 izbach lekcyjnych, kilku szpitali, szeregu obiektów szkolnictwa wyższego i zawodowego, 11 domów akademickich na 3.600 miejsc i wielu innych obiektów.

Mimo tych osiągnięć nastąpiły opóźnienia w oddaniu do użytku szeregu obiektów inwestycyjnych.

Państwowe przedsiębiorstwa budowlano-montażowe wykonały plan produkcji budowlano-montażowej na 1953 rok w 108 proc., w tym przedsiębiorstwa Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego w 112 proc. i przedsiębiorstwa Min. Budownictwa Miast i Osiedli w 103 proc.

W 1953 roku wzrosło poważnie wyposażenie budownictwa w sprzęt i maszyny budowlane, przede wszystkim dla robót ciężkich i pracochłonnych. Między innymi w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego

(Dokończenie na str. 3)

Komunikat PKPG o wykonaniu Narodowego Planu Gospodarczego na rok 1953

(Dokończenie z 2 str.)
wego i Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli liczba koparek wzrosła w porównaniu z 1952 r. o 15 proc., spycharek o 59 proc., żuraw wielowieżowych o 28 proc.

VII. Obrót towarowy wewnętrzny i zagraniczny

Detaliczne obroty uspołecznionego handlu łącznie z żywieniem zbiorowym wzrosły w cenach porównywalnych o około 6 proc.

Częściowa obniżka cen przeprowadzona w końcu 1953 r. stanowi pierwszy krok w realizacji polityki zniżki cen jako jednego z podstawowych czynników w podnoszeniu stopnia życiowej ludności.

W 1953 r. osiągnięto poprawę zaopatrzenia ludności w artykuły rolno-spożywcze, w szczególności w zakresie przetworów mięsnych oraz tłuszczów. W porównaniu z rokiem 1952 zaopatrzenie ludności przez aparat handlu uspołecznionego wzrosło w zakresie mięsa i przetworów mięsnych o około 17 proc., tłuszczu wieprzowego o 38 proc., mleka o 1 proc., masła o 8 proc.

Zaopatrzenie ludności w ważne artykuły przemysłowe wzrosło w porównaniu z 1952 r. w zakresie tkanin wełnianych o około 5 proc., tkanin bawełnianych o około 5 proc., obuwia skórzanego o około 7 proc., radiodiodników o około 27 proc., motocykli SHL o około 148 proc., rowerów o około 20 proc. Wzrosło również zaopatrzenie w konfekcje bawełnianą i wełnianą, meble i inne artykuły przemysłowe.

Sieć placówek handlu uspo-

łecznionego wzrosła w r. 1953 o ponad 6 tys. sklepów i o około 11 600 punktów sprzedaży drobnotalicznej. Sieć placówek żywienia zbiorowego wzrosła o około 600 punktów w porównaniu z 1952 r.

W celu lepszego zaopatrzenia ludności w 1953 r. usprawniono i rozszerzono dotychczasowe formy sprzedaży ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb wsi oraz wprowadzono nowe formy sprzedaży, jak klermasze, pokazy i wystawy towarów, sklepy dyżurne czynne całą dobę itp.

W 1953 r., podobnie jak w latach poprzednich, Polska rozszerzała stosunki gospodarcze z zagranicą. Obroty towarowe Polski objęły wymianę z 71 krajami, w tym z 30 krajami w ramach rocznych i wieloletnich umów handlowych.

W 1953 r. zwiększyła się poważnie wymiana handlowa ze Związkiem Radzieckim, rozwinęła się również wymiana handlowa z krajami demokracji ludowej. Z krajów tych otrzymywała Polska wiele cennych surowców, wyrobów przemysłowych, maszyn i komponentów obiektów.

Wzrosły również obroty z krajami Europy zachodniej, jak np. Anglią i Danią, oraz z innymi krajami, jak Turcja, Argentyna i Brazylia.

VIII. Zwiększenie zatrudnienia i wzrost wydajności pracy w gospodarce socjalistycznej

Liczba zatrudnionych w gospodarce socjalistycznej wyniosła w 1953 r. ogółem około 6 mln. osób, przy czym liczba zatrudnionych w gospodarce socjalistycznej poza rolnictwem wzrosła o około 7 proc. w porównaniu z 1952 r., a w rolnictwie o 14 proc. W szczególności w przemyśle zatrudnienie wzrosło o około 6 proc., w transporcie i łączności o około 9 proc., w Państwowym Gospodarstwie Rolnym o około 12 proc., w Państwowych Ośrodkach Maszynowych o około 49 proc.

W 1953 r. ukończono średnie szkoły zawodowe i szkoły wyższe 83 tys. absolwentów, którzy zostali skierowani do pracy w gospodarce socjalistycznej, częściowo zaś na dalsze studia. Ponadto w wyższych i średnich szkołach zaocznych i wieczorowych ukończyło naukę około 142 tys. pracowników.

Szkoleniem wewnątrzzakładowym objęto w 1953 r. około 300

tys. osób, tj. o 12 proc. więcej niż w 1952 r.

W 1953 r. na podstawie wprowadzenia nowej techniki, podniesienia poziomu kwalifikacji pracowników i rozwoju socjalistycznego współzawodnictwa pracy, wydajność pracy w przemyśle na jednego robotnika wzrosła o około 10,6 proc., w porównaniu z 1952 r., a w budownictwie o około 13 proc. Plan wydajności pracy w przemyśle został wykonany ogółem w ok. 103 proc. Jednakże Min. Górnictwa i Min. Przemysłu Chemicznego nie wykonały w pełni zadań planu. Należy podkreślić, iż przekroczenie planu wydajności pracy w przemyśle zostało w pewnej mierze osiągnięte na skutek nadmiernej liczby godzin nadliczbowych, w związku z czym wzrost wydajności pracy na robotnika-godzinę był niższy. Plan wzrostu wydajności pracy w budownictwie został wykonany w 102 proc.

IX. Wzrost dochodu narodowego i podniesienie poziomu materialnego i kulturalnego ludności pracującej

W 1953 r. dochód narodowy wzrósł o około 10 proc. w porównaniu z 1952 r. Wskutek przekroczenia planu produkcji przemysłowej zadania planowe w zakresie dochodu narodowego zostały w 1953 r. w pełni wykonane, pomimo niepełnego wykonania planu produkcji rolniczej.

Udział gospodarki socjalistycznej w tworzeniu dochodu narodowego wyniósł 76 proc.

W 1953 r. wydatki państwa na naukę, oświatę, kulturę, ochronę zdrowia, ubezpieczenia społeczne i inne cele socjalne wzrosły w cenach porównywalnych o około 6 proc. w porównaniu z 1952 r.

Udział procentowy uczniów w szkołach o pełnym programie 7-klasowym wzrósł z 85,4 proc. na 87,3 proc. Liczba uczniów w liceach ogólnokształcących wzrosła ze 186,9 tys. na 188,3 tys. Liczba uczniów w zasadniczych szkołach zawodowych wyniosła około 184 tys., co stanowi wzrost w porównaniu z 1952 r. o 10 proc.

W szkolnictwie wyższym nastąpił dalszy wzrost liczby studentów. Wzrost ten na wszystkich latach studiów wyniósł — nie licząc wieczorowych szkół inżynierskich i studiów zaocznych — ponad 5 tys. studentów, tj. 4,7 proc. w porównaniu z 1952 r. Znacznie zwiększyła się liczba studentów na wyższych studiach wieczorowych i zaocznych. Liczba słuchaczy w wieczorowych szkołach inżynierskich wzrosła z 11,7 tys. na 12,6 tys. Liczba słuchaczy na studiach zaocznych zwiększyła się o 11 proc. Rozbudowano liczbę domów akademickich, a liczba miejsc w domach akademickich wzrosła o ok. 12 proc. w porównaniu z 1952 r.

W zakresie służby zdrowia łączna liczba łóżek szpitalnych wzrosła o około 12 tys. Liczba godzin pracy lekarzy i dentyстів w lecznictwie otwartym wzrosła o 5.300 tys. Poważny wzrost usług służby zdrowia nastąpił na terenie wsi. Liczba łóżek w izbach porodowych na wsi wzrosła o 18 proc. w porównaniu z 1952 r., a liczba łóżek

w szpitalach powiatowych, które w dużej mierze obsługują ludność wiejską, wzrosła o 8 proc. Poważnym osiągnięciem służby zdrowia była znaczna rozbudowa w 1953 r. służby sanitarno-epidemiologicznej, co znalazło wyraz w zorganizowaniu w co 4-tym powiecie stacji sanitarno-epidemiologicznej. Mimo tych osiągnięć, rozwój działalności służby zdrowia był nie wystarczający, szczególnie w zakresie opieki lekarskiej na wsi. Niedostatecznie również zaopieczono opieką położniczą w ośrodkach robotniczych.

W zakresie rozwoju czytelnictwa liczba bibliotek powszechnych zwiększyła się w 1953 r. o 3 proc. w porównaniu z 1952 r., a liczba tomów w bibliotekach powszechnych o 7 proc. Liczba punktów bibliotecznych na wsi zwiększyła się z 21,3 tys. na 23,8 tys. Liczba tytułów wydanych książek i broszur zwiększyła się o 7 proc. w porównaniu z 1952 r., a nakłady ogółem o 6 proc.

Liczba kin miejskich zwiększyła się o 52, stałych kin wiejskich o 127.

Liczba przedstawień i koncertów wzrosła ogółem o 13 proc. w porównaniu z 1952 r., a liczba widzów i słuchaczy o 16 proc.

W 1953 r. nastąpiła dalsza poprawa warunków komunalnych i bytowych w miastach i osiedlach robotniczych.

Dzięki wzrostowi nakładów na kapitalne remonty w gospodarce mieszkaniowej, wyremontowano w budynkach pod zarządem rad narodowych około 524,2 tys. izb mieszkalnych.

Rozbudowano sieć wodociągową i kanalizacyjną. Liczba nieruchomości przyłączonych do sieci wodociągowej wzrosła o około 6 proc. w porównaniu z 1952 r. Liczba nieruchomości przyłączonych do sieci kanalizacyjnej o 8 proc. W 1953 r. otrzymały nowe wodociągi miasta Kramyślaw i Skarżysko-Kamienna, nową kanalizację Otwock i Żyrardów.

Pewnej poprawie uległa komunikacja komunalna w rezultacie zwiększenia łącznej długości tras tramwajowych o około 3 proc. w porównaniu z 1952 r. oraz zwiększenia tabory wozów tramwajowych o 4 proc., autobusów o 12 proc. Ogółem wybudowano w 1953 r. ponad 50 km toru tramwajowego i jeżdżących. Uruchomiono nową komunikację tramwajową w Nowej Hucie i Bydgoszczy oraz rozbudowano sieć komunikacyjną w Warszawie.

Należy jednak stwierdzić, że stopień zaspokojenia potrzeb komunalnych był jeszcze niedostateczny. Dotyczyło to w szczególności zaopatrzenia w wodę i gaz oraz stanu komunikacji miejskiej.

W styczniu 1953 r. Rząd przeprowadził zniesienie zaopatrzenia kartkowego i systemu podwójnych cen reglamentowanych i rynkowych, co było niezbędnym warunkiem uporządkowania stosunków rynkowych i zabezpieczenia wzrostu stopy życiowej ludności pracującej.

Częściowa obniżka cen przeprowadzona w listopadzie 1953 r. przyniosła ludności w skali rocznej 4,5 miliarda zł, a łącznie z obniżką cen dokonaną w drodze sprzedaży porożnawej i posezonowej — 5,4 mld zł. W 1953 r. Rząd podjął szereg uchwał, które polepszyły ogólny warunki kontraktacji artykułów rolniczych zakupowanych przez Państwo i zwiększyły dochody nominalne ludności rolniczej o ponad 3 mld zł. Równocześnie dzięki zniesieniu ograniczeń w handlu nadwyżkami produktów rolniczych, wzrosły wpływy pieniężne chłopów ze sprzedaży wolnorynkowej.

W IV kwartale 1953 r. zaznaczyła się już poprawa położenia materialnego ludności pracującej w wyniku pierwszych kroków podjętych w tym celu realizacji uchwał IX Plenum KC PZPR.

komisji kontrolnej, mającej nadzorować wybory w Niemczech. Delegacja radziecka — powiedział minister Molotow — w ogóle nie zgadza się na utworzenie takiej komisji.

Niektórym osobom — mówił następnie minister Molotow — nie podoba się ustroj Niemiec wschodnich, a mnie nie podoba się ustroj Niemiec zachodnich. Nie w tym tkwi jednak sedno zagadnienia.

Niektórzy poprzedni mówcy przypominali wydarzenia z 17 czerwca 1953 roku. Władom nam — stwierdził minister Molotow — że wydarzenia te zostały wywołane przez elementy obce. Z faktu tego wyciągnięto wnioski i wydarzenia takie nie powtórzą się. Jeśli zaś chodzi o zagadnienie ustroju, to niektórym nie podoba się równie ustroj Chin Ludowych. Lecz faktem jest, że Chińska Republika Ludowa istnieje i że jest popierana przez 500 milionów Chińczyków. Istnieje również Formosa, lecz opiera się ona na obcych wojskach. Chińska Republika Ludowa — to Chińska Republika Ludowa, a Formosa jest tylko Formosa.

Nawiązując do propozycji radzieckich minister Molotow oświadczył, iż rząd Związku Radzieckiego zaproponował po pierwsze, by pomóc Niemcom ze wschodniej i zachodniej części kraju we wzajemnym zbliżeniu i by utworzony został rząd ogólnoniemiecki, który by przygotował wolne wybory.

Po drugie, by wycofać wojska okupacyjne z Niemiec wschodnich i zachodnich i pozostawić jedynie ograniczone kontyngenty, konieczne dla sprawowania funkcji nadzorczych.

Omawiając pierwszy punkt, minister Molotow stwierdził, że jest rzeczą niezrozumiałą, iż odrzuca się wnioski radzieckie skoro chce się wolnych wyborów. Powiada się także, iż nie możliwe jest utworzenie rządu ogólnoniemieckiego. Dlaczego właściwie? Byłoby to przecież rzad tymczasowy i istniałby przez krótki czas. Gdyby rząd taki powstał, wówczas — zdaniem delegacji radzieckiej — wybory zostałyby przeprowadzone przez samych Niemców, a nie przez mocarstwa okupacyjne.

Odpowiadając ministrowi Edenowi, który oświadczył, że jest rzeczą niemożliwą pogodzenie obu rządów w Niemczech wschodnich i zachodnich, minister Molotow stwierdził, że stanowisko takie jest niesłuszne. Dlaczego mogą tu np. obradować ministrowie czterech mocarstw? Państwa nasze mają rozmaite ustroje, a jednak możemy prowadzić rokowania między sobą. Skąd się bierze ów strach przed Niemiec Republiką Demokratyczną?

Przechodząc do następnego punktu, dotyczącego wycofania wojsk okupacyjnych z Niemiec, minister Molotow oświadczył: Wyrażam tu obawę, że wycofanie wojsk spowoduje, iż Niemcy zachodnie i nieomal cała Europa zachodnia pozostaną bezbronni. Obawy takie — powiedział minister Molotow — są pozbawione wszelkich podstaw. Proponuje się przecież równocześnie wycofanie wojsk okupacyjnych z Niemiec wschodnich i zachodnich. Propozycja ta przyjęta zostałaby z aprobatą przez ludność niemiecką.

Powłada się, że po wycofaniu wojsk pozostanie w Niemczech polcja. Wiadomo jednak, iż rząd NRD niejednokrotnie proponował omówienie problemu sił policyjnych i ich rozmieszczenia. Propozycje te zostały jednak odrzucone.

W konkluzji minister Molotow oświadczył: Delegacja radziecka proponuje utworzenie rządu ogólnoniemieckiego i okazanie Niemcom pomocy w tym, aby sami mogli przeprowadzić wybory. Wycofanie wojsk okupacyjnych z Niemiec wschodnich i zachodnich byłoby posunięciem, które by to gwarantowało.

Oświadczenie ministra W. Molotowa

(Dokończenie z 1 str.)

Niemcy nie mogą zawrzeć żadnych układów militarnych, ani uczestniczyć w tego rodzaju układach. Postulat ten wynika z porozumień podpisanych przez cztery mocarstwa.

Kończąc swe przemówienie minister Spraw Zagranicznych

ZSRR stwierdził: Niektóre oświadczenia uczestników konferencji można by interpretować jako niechęć do szukania dróg prowadzących do porozumienia. Delegacja radziecka jest a tym, by poszukiwania te kontynuować.

Z 11 dnia obrad konferencji czterech

Na posiedzeniu ministrów spraw zagranicznych czterech mocarstw 11 bm. jako pierwszy przemawiał sekretarz stanu USA Dulles.

J. Dulles oświadczył, że przestudiował propozycje delegacji radzieckiej i że nie znalazł w nich „pozytywnych momentów”. Twierdził on, że projekt delegacji radzieckiej rzekomo nie gwarantuje demokratycznych praw narodu niemieckiego. Nie przytoczył jednak żadnego argumentu na potwierdzenie swych wywodów. Zaatakował on w ostrych słowach NRD, usiłując dowiedzieć, że ustroj NRD jest niedemokratyczny. Powtórzył przy tym wiele „argumentów” propagandy amerykańskiej na ten temat.

Następnie Dulles usiłował przedstawić sprawę w ten sposób. Jak gdyby między Niemcami zachodnimi z jednej strony a Niemiec Republiką Demokratyczną z drugiej nie było żadnego porozumienia w celu utworzenia tymczasowego rządu ogólnoniemieckiego.

Dulles twierdził, że rząd bolski nie zgodził się na propozycje radzieckie, i dodał, że trzy mocarstwa zachodnie nie będą doradzały rządowi bolskiemu przyjęcia tej propozycji.

Należy podkreślić, że Dulles pominął całkowicie milczeniem sprawę ustosunkowania się delegacji amerykańskiej do propozycji radzieckiej w sprawie wycofania wojsk przed wyprawą wojsk okupacyjnych USA, Wielkiej Brytanii i Francji z Niemiec zachodnich oraz wojsk radzieckich z Niemiec wschodnich — oprócz ograniczonych kontyngentów mających pełnić funkcje ochronne.

Z kolei zabrakł głosu G. Bidault, który powtórzył za Dullem, że propozycja delegacji radzieckiej jest rzekomo nie do przyjęcia i niemożliwa do wykonania w praktyce.

Bidault twierdził, że utworzenie tymczasowego rządu ogólnoniemieckiego jest rzekomo niemożliwe wskutek tego, że dotychczas wszelkie próby nawiązania kontaktu między przedstawicielami obu części Niemiec okazały się bezowocne. Bidault pominął milczeniem fakt, że takie nawiązanie kontaktu jest niemożliwe wskutek oporu bolskich rządu zachodnich, które nie chcą w istocie rzeczy zjednoczenia Niemiec.

Przemówienie Bidault, podobnie jak przemówienie Dullesa i Edena wykazały, że nie ufają oni siłom demokratycznym w Niemczech. Następnie Bidault nazwał „dziwną” propozycję radziecką, aby Niemcy sami opracowali ordynację wyborczą i przeprowadzili wybory.

Bidault oświadczył, że jego zdaniem, są przyczyny uniemożliwiające realizację propozycji radzieckiej. Twierdził on m. in., że żadne porozumienie między obu częściami Niemiec nie może być osiągnięte, albowiem rząd bolski nie chce mieć styczności z rządem Niemiec wschodnich. Ponadto Bidault twierdził, że rząd bolski nie może zrezygnować z układow z Bonn i

Paryża i w ten sposób — jak się wyraził — odizolować się od wspólnoty zachodniej. Tak więc, Bidault znalazł się w sprzeczności ze swymi poprzednimi twierdzeniami, jakoby układy z Bonn i Paryża nie były przeszkodą do zjednoczenia Niemiec.

Jedną z przeszkód na drodze do przyjęcia propozycji radzieckiej znalazł Bidault w tym, że przewiduje ona wycofanie wojsk okupacyjnych zarówno z Niemiec wschodnich, jak i zachodnich. Jeszcze przed przeprowadzeniem wyborów ogólnoniemieckich, w celu uniemożliwienia wszelkiej ingerencji i nacisku ze strony obcych mocarstw przy wyborach.

Tym samym Bidault dał do zrozumienia, że odrzuca propozycje delegacji radzieckiej. Zdaniem Bidault, presja ze strony sił zbrojnych obcych mocarstw podważa wybory, można byłoby zaobliczyć w drodze utworzenia komisji nadzorującej, składającej się z przedstawicieli tychże obcych mocarstw.

W zakończeniu Bidault oświadczył ponownie, że nawiązanie kontaktów między obu częściami Niemiec w celu utworzenia tymczasowego rządu ogólnoniemieckiego jest niemożliwe. Dlatego też Bidault obstawał przy tym, że rozwiązanie problemu niemieckiego należy rozpocząć od przeprowadzenia ogólnoniemieckich wyborów zgodnie z planem Edena.

Z kolei zabrakł głosu A. Edena. Usiłował on dowiedzieć, że stanowisko delegacji radzieckiej jest podyktowane nieufnością do instytucji parlamentarnych, lecz nie przytoczył żadnych dowodów na poparcie ewego twierdzenia.

Idąc w ślady Dullesa i Bidault nazwał on propozycję radziecką „niemożliwą do przyjęcia” i dodał, iż nie widzi powodów do zmiany swego planu, choć nie uważa, by plan ten był bez zarzutu i by nie można było poprawić go w szczegółach.

Dalej Eden usiłował przedstawić sprawę w ten sposób, jak gdyby plan brytyjski dawał przysięgę rządowi ogólnoniemieckiemu możliwość zacydowania, czy Niemcy mają przystąpić, czy też nie do militarnego ugrupowania sześciu mocarstw zachodnich, które ma nosić nazwę „armii europejskiej”. Nawiązując do propozycji ministra Molotowa, aby dać samym Niemcom możliwość opracowania ogólnoniemieckiej ordynacji wyborczej, Eden oświadczył, że jest to niemożliwe, ponieważ — jak twierdził — dwa istniejące obecnie w Niemczech rządy „nie mogą ze sobą współpracować”.

Eden bronił swej tezy, że wybory w Niemczech zachodnich powinny odbyć się pod nadzorem mocarstw okupacyjnych i twierdził, że takie wybory mogą, jego zdaniem, zapobiec odrodzeniu niemieckiego nacjonalizmu i militarysty. Powtórzył on także tezę Dullesa i Bidault, że utworzenie tymczasowego rządu ogólnoniemieckiego jest rzekomo niemożliwe.

(Dokończenie na 4 str.)

Propozycje ministra W. Mołotowa w sprawie złagodzenia finansowo-gospodarczych zobowiązań Niemiec powstałych w wyniku wojny 12 dzień obrad konferencji czterech

BERLIN. Na dwunastym posiedzeniu konferencji czterech ministrów spraw zagranicznych w dniu 6 lutego br. minister Spraw Zagranicznych ZSRR W. M. Mołotow złożył następujące oświadczenie:

Wysłuchaliśmy dopiero co uwag p. Bidault i p. Edena. Delegacja radziecka wychodzi z założenia, że wymiana poglądów w omawianej sprawie będzie kontynuowana.

Dzisiaj delegacja radziecka uważa za potrzebne zwrócić uwagę jeszcze na jedną kwestię.

Gdy rozpatruje się problem niemiecki, nie można pominąć sprawy finansowo-gospodarczych zobowiązań Niemiec powstałych w wyniku wojny.

W swej nocie z dnia 15 sierpnia 1953 roku rząd radziecki zwrócił się do rządów USA, Anglii i Francji z propozycją, by poczynając od 1 stycznia 1954 roku Niemcy zwolnione zostały całkowicie od spłaty odszkodowań, jak również od spłaty czterech mocarstw powojennych długów państwowych z wyjątkiem zadłużenia z tytułu zobowiązań handlowych. Poza tym rząd radziecki zaproponował zmniejszenie wydatków związanych z pobycem wojsk czterech mocarstw na terytorium Niemiec i zwolnienie Niemiec od spłaty długów, które powstały po roku 1945 z tytułu okupacyjnych wydatków czterech mocarstw poza granicami Niemiec.

Konieczność podjęcia tych kroków jest oczywista, jeżeli weźmiemy pod uwagę fakt, że Niemcy już wykonali znaczną część swych zobowiązań finansowo-gospodarczych w stosunku do USA, Anglii, Francji i Związku Radzieckiego. Jednocześnie należy w odpowiednim stopniu uwzględnić konieczność ulżenia sytuacji gospodarczej Niemiec, zapewniając im warunki sprzyjające rozwojowi gospodarki pokojowej, jak również polepszeniu sytuacji materialnej ludności.

Wobec tego, że cztery mocarstwa dotychczas nie rozpatrzyły propozycji w sprawie złagodzenia finansowo-gospodarczych zobowiązań Niemiec i powzięły uzgodnionej decyzji w tej sprawie nie było możliwe, rząd radziecki podjął z dniem 1 stycznia 1954 roku odpowiednie kroki, by złagodzić zobowiązania finansowo-ekonomiczne ciążyące na Niemieckiej Republice Demokratycznej.

Począwszy od 1 stycznia 1954 roku rząd radziecki zaprzestął pobierania odszkodowań od Niemieckiej Republiki Demokratycznej, przekazał nieodpłatnie na własność NRD znajdujące się w Niemczech przedsiębiorstwa radzieckie, zmniejszył wydatki okupacyjne do sumy nie przewyższającej 5 proc. dochodów budżetu państwowego NRD.

Poza tym Niemiecka Republika Demokratyczna została zwolniona od spłaty Związkowi Radzieckiemu powojennych długów państwowych, nie wyłączając długów, które powstały po roku 1945 z tytułu wydatków okupacyjnych poza granicami Niemiec.

Byłoby rzeczą niesprawiedliwą, gdyby druga część Niemiec tj. Niemcy zachodnie, dźwigała nadal ciężar wydatków z tytułu analogicznych zobowiązań. O ile wiadomo ze źródeł oficjalnych, Niemcy zachodnie obowiązywały spłacać państwu obcym około 7

miliardów marek powojennych długów państwowych. Znaczne ciężary ponoszą również Niemcy zachodnie z tytułu spłaty wydatków okupacyjnych: w roku budżetowym 1953/54 „wydatki na obronę”, tj. głównie wydatki okupacyjne stanowią sumę 9,6 miliardów marek, czyli 34,5 proc. wpływów budżetowych Niemiec zachodnich.

Należy podkreślić, że Niemcy zachodnie nie są dotychczas zwolnione z obowiązku płacenia reparacji, a w myśl postanowień układu bońskiego rozstrzygnięcie tej sprawy zostaje odroczone na czas nieokreślony, do chwili zawarcia traktatu pokojowego z Niemcami. Ponieważ sprawa zawarcia traktatu pokojowego z Niemcami — jak to wynika ze stanowiska przedstawicieli USA, Wielkiej Brytanii i Francji na obecnej konferencji — odsuwa się na czas nieokreślony, tym samym wymieniony wyżej problem pozostaje nie rozstrzygnięty.

Wszystko to pozwala na wniosek, że konieczne jest rozpatrzenie na obecnej konferencji sprawy złagodzenia finansowo-gospodarczych zobowiązań Niemiec. Jest rzeczą ważną, by naród niemiecki już teraz jasno widział, że wobec Niemiec nie zostaną wysunięte żadne roszczenia z tytułu odszkodowań, długów powojennych, wydatków okupacyjnych poza granicami Niemiec itd.

Zgodnie z tym delegacja ZSRR zgłasza następujące propozycje: O środkach złagodzenia finansowo-gospodarczych zobowiązań Niemiec, powstałych w wyniku wojny.

Z uwagi na fakt, że Niemcy wykonali już znaczną część swych zobowiązań w wyniku wojny zobowiązań finansowo-gospodarczych w stosunku do Stanów Zjednoczonych, Anglii, Francji i Związku Radzieckiego,

uznając, że środki złagodzenia finansowo-gospodarczych zobowiązań Niemiec, powstałych w wyniku wojny, poważnie pomagają Niemcom w rozwoju gospodarki pokojowej i w podniesieniu dobrobytu ludności —

rządy USA, Francji, Anglii i ZSRR zgodnie postanowiły, że począwszy od 1 stycznia 1954 roku:

1 Niemcy zwolnione zostają całkowicie od spłaty odszkodowań w jakiegokolwiek formie, jak również od spłaty czterech mocarstw — USA, Francji, Anglii i ZSRR — powojennych długów państwowych z wyjątkiem zadłużenia z tytułu zobowiązań handlowych.

2 Suma wydatków związanych z pobycem wojsk czterech mocarstw na terytorium Niemiec zostaje zmniejszona w ten sposób, by nie przekraczała rocznie 5 proc. dochodów budżetu państwowego Niemieckiej Republiki Demokratycznej i Niemieckiej Republiki Federalnej.

3 Niemcy zostają zwolnione całkowicie od spłaty długów, które powstały po roku 1945 z tytułu okupacyjnych wydatków czterech mocarstw poza granicami Niemiec.

Delegacja ZSRR — oświadczył na zakończenie minister Mołotow — ma nadzieję, że wniosione przez nią propozycje w sprawie złagodzenia finansowo-gospodarczych zobowiązań Niemiec powstałych w wyniku wojny, rozpatrzone będą na konferencji z należytą uwagą.

Z 12 dnia obrad Konferencji Berlińskiej

BERLIN. Dnia 6 lutego po południu odbyło się dwunaste posiedzenie konferencji ministrów spraw zagranicznych czterech mocarstw. Przewodził sekretarz stanu USA Dulles.

Jako pierwszy zabrał głos minister spraw zagranicznych Francji Bidault, który w zasadzie powtórzył swe argumenty w obronie planu trzech mocarstw, dotyczącego drugiego punktu porządku obrad. Wypowiedział się on za nadzorowaniem wyborów ogólnoniemieckich przez mocarstwa obce i zaproponował utworzenie dodatkowo komisji nadzorujących, które składałyby się z Niemców i przedstawicieli państwa neutralnego. Odrzucił on propozycję radziecką w sprawie utworzenia tymczasowego rządu ogólnoniemieckiego, przeprowadzenia wolnych wyborów w całym Niemczech i wycofania wojsk okupacyjnych. Bidault zaznaczył, że nie wie, w jaki sposób można uzgodnić propozycje delegacji radzieckiej z propozycjami mocarstw zachodnich.

Następnie przemawiał brytyjski minister spraw zagranicznych Eden. Oświadczył on, że nie może przyjąć planu zaproponowanego przez delegację radziecką z trzech następujących powodów: 1. Ponieważ propozycja radziecka przewiduje porozumienie między rządem Niemieckiej Republiki Demokratycznej a rządem Niemiec zachodnich, co jednak z uwagi na różnice ustrojowe jest, jego zdaniem, niemożliwe; 2. Ponieważ propozycja delegacji radzieckiej rzekomo nie gwarantuje wolnych wyborów; 3. Ponieważ równoczesne wycofanie wojsk okupacyjnych z Niemiec wschodnich i Niemiec zachodnich sprawiłoby, iż — jak wyraził się Eden — „Niemcy zachodnie pozostałyby bezbronni”.

Posługując się użytymi już wielokrotnie argumentami, brytyjski minister spraw zagranicznych oświadczył dalej, że nie zgadza się z propozycją przewidującą zakaz udziału Niemiec w koalicjach lub sojuszach militarnych, wymierzonych przeciwko jakimkolwiek państwom, które uczestniczyły swymi siłami zbrojnymi w wojnie z Niemcami.

Eden twierdził, że utworzenie „europejskiej wspólnoty obronnej” z udziałem Niemiec zachodnich rzekomo nie jest sprzeczne z brytyjsko-radzieckim układem z 1942 roku. Dodał on, że „Jeśli istnieją inne sposoby, które dopomogłyby do usunięcia obaw Związku Radzieckiego co do jego bezpieczeństwa” — to gotów jest sposoby rozważyć.

Następnie przemawiał minister Mołotow (tekst oświadczenia mln. Mołotowa i jego propozycje podajemy powyżej).

W dalszym ciągu posiedzenia odbyła się wymiana poglądów na tematy związane z drugim punktem porządku dziennego. W sprawie tej zabierał głos Dulles, Bidault i Eden, nie nawiązując jednak do nowego wniosku delegacji radzieckiej.

Minister W. M. Mołotow podkreślił, że ministrowie mocarstw zachodnich pomijają główne zagadnienia, a mianowicie kwestie, czy przeprowadzenie wyborów ogólnoniemieckich spoczywać ma w re-

Przedstawiciele społeczeństwa polskiego o problemie niemieckim

WARSZAWA. Berlińska Konferencja czterech ministrów spraw zagranicznych, a zwłaszcza zagadnienie pokojowego zjednoczenia Niemiec — interesuje żywo robotników, chłopów, inteligentów w całym naszym kraju i jest przedmiotem licznych rozmów i dyskusji.

Korespondenci PAP zebrali wypowiedzi na ten temat od przedstawicieli różnych warstw naszego społeczeństwa.

Józefa Pasiekę, mistrza wielkich pieców Huty „Kosłuszko” zastajemy wraz z

jego brygadą przygotowującą swój piec do zaladunku. Na pytanie, co sądzi o przebiegu Konferencji Berlińskiej Pasiekę odpowiada: „Śledzę z uwagą od pierwszych dni obrady 4-ch ministrów. Z do tychczasowych wypowiedzi ministrów zachodnich widać jasno, że chodzi im o odbudowę Wehrmachtu — takiego jak był za czasów Hitlera. A minister Mołotow wysuwa jasne propozycje utworzenia zjednoczonych Niemiec pokojowych, takich, które nikomu nie grożą. W czasie wojny byłem na przymusowych robotach w Niemczech. Poznałem tam dobrze robotników hitlerowskich gospodarców i SS-owców. Ale spotkałem się także z robotnikami niemieckimi i dobrze wiem, że nie chcą oni powrotu hitlerizmu tak samo jak i my nie chcemy i jak nie chcą tego milionowe masy ludzi również i w krajach kapitalistycznych. Dlatego jestem pewien, że z planów Adenauera i jego przyjaciół nic nie wyjdzie.

Inż. Józef Doblecki szef wydziału wykonawstwa Zarządu Budowy Osiedla Mieszkaniowego Warszawa-2 oświadczył: „U nas na budowie konferencja w Berlinie jest jednym z głównych tematów rozmów robotników, techników i inżynierów. Wiemy, jak wiele zależy od sprawy pokojowego zjednoczenia Niemiec.

Walka o pokojowe, demokratyczne Niemcy — to walka przeciwko faszyzmowi, przeciwko pogrobomcom Hitlera. Dlatego też, mówiąc o przebiegu Konferencji Berlińskiej nie mogę powstrzymać się od wyrażenia oburzenia i odrazy jakie budzą we mnie prowokacyjne wystąpienia Adenauera i zgrupowanej wokół niego kliki hitlerowców.

Ci ludzie — generałowie i marszałkowie b. armii hitlerowskiej, hitlerowscy politycy i dygnitarze III Rzeszy nie starają się nawet ukryć swych złobliwych zamiarów. Ostatnie wydarzenia w Niemczech zachodnich, takie jak zjazd Stahlhelmu oraz wybór znanego zbrodniarza wojennego b. marszałka hitlerowskiego Kesselringa na przewodniczącego tej bandyckiej organizacji, nawet ślepych politycznych muszą przekonać o właściwych celach szajki bońskiej. I takich ludzi popiera p.ano wie Dulles, Eden i Bidault!

Każdy myślący człowiek wyciąga z tego wnioski i wyciąga też wnioski z historii. A wnioski te mówią, że panowie ci napotykają na swej drodze przeszkodę nie do pokonania — miliony takich jak my tu na budowie ludzi brojących pokój!”

Na podwórzu przyległym do magazynów PZGS-u w Poznaniu spotykamy chłopów ze spółdzielni produkcyjnej Ludzkiego którzy przyleżeli po części zamienne do maszyn. Jeden z nich Marcin Kocurek tak odpowiada na nasze pytanie: „Konferencja Berlińska — to sprawa dużej wagi. Patrzymy uważnie jak przebiega obrady. Jedno wiemy już

na pewno: imperialiści chcą postawić na nogi hitlerowców. A kto w świecie chce ich powrotu? Chyba tylko polityk, którego nie obchodzi czego chce jego naród, może bronić na konferencji planów Adenauera. Narody są przeciwko tym planom. Dlatego też ministrowie z zachodu nie mają po krycia na swoje słowa we własnych narodach a za ministrem Mołotowem stoją jak mur miliony, miliony ludzi na całym wielkim świecie. To jest siła pokoju i ta siła wygrywa.

Uważam, że kiedy teraz przygotowujemy się do słów — musimy każdy z nas pamiętać że dobra chłopaka robota daje nieparcie dla zwycięstwa pokój!”

Koszalin

Felczer Szczecińską zastajemy w pokoju przyjeżdżającego koszalińskiego Ośrodka Zdrowia. Na pytanie co sądzi o przebiegu Konferencji Berlińskiej — odpowiada:

Widziałam wszystkie okropności minionej wojny — a sprawcą ich był przecież faszyzm niemiecki, który odradza się dziś w Niemczech zachodnich.

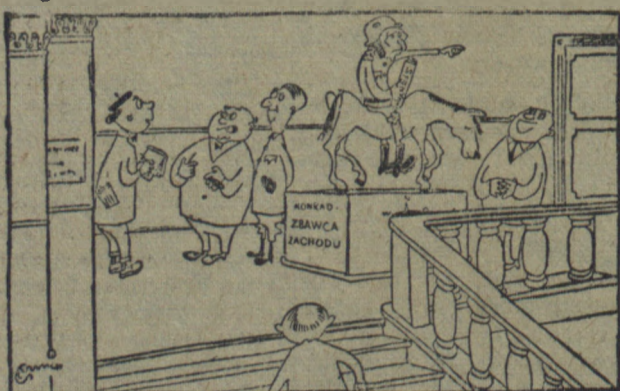
Po wojnie rodzice moi i ja osiedliśmy się w Chargowej, w Zielonogórskim. Skończywszy studia rozpoczęłam pracę w koszalińskim Ośrodku Zdrowia. I ja i moi rodzice mieszkamy na ziemiach, które chciałby nam odebrać Adenauer i jego klika — hitlerowscy generałowie.

Z uwagą śledzę obrady czterech ministrów w Berlinie. Czytając prasę dokładnie zapoznałam się z propozycjami ministra Spraw Zagranicznych ZSRR Mołotowa. Celem tych propozycji jest stworzenie zjednoczonych, pokojowych Niemiec. Jak że inne są propozycje ministrów mocarstw zachodnich — zmierzają one do odbudowy nowego, w starym hitlerowskim wydaniu — Wehrmachtu, sprzeciwiają się wnioskowi Mołotowa popierając naśladowców Hitlera.

My, Polacy i wszyscy milijony pokój ludzi, chcemy żeby naród niemiecki zjednoczył się w pokojowe, demokratyczne państwo. Dlatego z uwagą śledzimy obrady konferencji. Widzimy, że ministrowie mocarstw zachodnich chcą oddać władzę w Niemczech Adenauerowi i jego kliki, chociaż ich własne narody nie chcą tego.

Ale milijony pokój narody świata zmusiły imperialistów, którzy rozpętali wojnę w Korei — do zawarcia rozejmu — więc i teraz dadzą radę z wrogami pokoju, jeśli każdy z nas swoją pracą i całą działalnością zrobi dla sprawy pokoju wszystko, co może.

Zjednoczenie w ich pojęciu

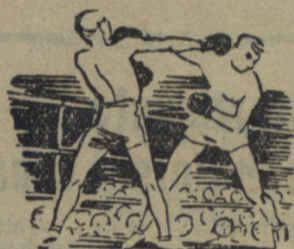

„Naturalnie, że jesteśmy za zjednoczeniem Niemiec. Ja mam w Turyni trzy przedziałki, a pan baron w Meklemburgii jeszcze ma przecież dobra.” („Berliner Zeitung”)

Remilitaryzacja Niemiec zachodnich

W Niemczech zachodnich odradza się militarizm i faszyzm. Na zdjęciu ćwiczenia oddziałów armii zachodnio-niemieckiej.

Głos Sportowca

TYGODNIOWY DODATEK „GŁOSU KOSZALIŃSKIEGO”

ROK III

Poniedziałek 8 lutego 1954 r.

Nr 6 (59)

Wzywamy do współzawodnictwa w zdobywaniu norm na SPO

Koło Sportowe Zrzeszenia „Ogniwo” Kołobrzeg wzywa wszystkie Koła ZS „Ogniwo” na terenie woj. koszalińskiego do współzawodnictwa w zdobywaniu norm na SPO w terminie do dnia 20. IV. 1954 r. W dniu tym wyruszy z Kołobrzegu sztafeta kolarska i zbierze meldunki z terenu.

W dniu 1. V. 54 r. zostaną one dostarczone do Rady Głównej ZS „Ogniwo” w Warca wia.

Awerbach mistrzem szachowym ZSRR

W Kijowie na XXI szachowych mistrzostwach ZSRR dogrywano odłożone partie. Arcymistrz Awerbach w partii z Bannikiem skutecznie zrealizował swoją przewagę i w 62 ruchu zmusił przeciwnika do poddania się. Dzięki temu zwycięstwu Awerbach, niezależnie od wyników ostatniej rundy turnieju zapewnił już sobie tytuł mistrzowski.

Rekord świata w rzucie oszczepem kobiet

W Leningradzie, na centralnych zawodach lekkoatletycznych zrzeszenia MEDYK, Konijewa ustanowiła rekord świata w rzucie oszczepem wynikiem 53,56 m.

Wynik ten jest o 15 cm. lepszy od poprzedniego rekordu świata, należącego również do lekkoatletki radzieckiej — Smirnickiej.

Kolarze węgierscy zgłoszeni do Wyścigu Pokoju

Do VII Wyścigu Pokoju „Trybuny Ludu”, „Neues Deutschland” i „Rude Pravo” nadeszło zgłoszenie kolarzy węgierskich.

Węgry są czwartym państwem po Danii, Austrii i Anglii, które zapowiedziało udział swojej drużyny w tej wielkiej imprezie kolarzy-amatorów.

Polski sędzia piłkarski wyjechał do NRD

W piątek 5 bm. wyjechał do NRD sędzia piłkarski, Grzegorz Aleksandrowicz, który będzie prowadził spotkanie międzynarodowe między przebywającą w NRD młodzieżową reprezentacją Węgier a reprezentacją młodzieżową NRD.

Na zdjęciu: Bursche - Lindorowa mistrzyni Polski na rok 1953 wykonuje jedną z efektownych ewolucji.

O wszechstronny rozwój kultury fizycznej na wsi koszalińskiej

Ruch sportowy na naszej wsi odgrywa bardzo poważną rolę. W sporcie tkwią nie wykorzystane jeszcze przez nas, ogromne możliwości wychowawcze, do sportu młodzież garnie się coraz bardziej masowo.

Zrzeszenie nasze dzięki poważnej pracy aktywności społecznej, aparatu etatowego, a szczególnie aparatu „SP”, wzrosło z 317 LZS-ów do 500 LZS-ów, a liczba członków z 7500 do 12.400. Powstało szereg kół w gromadach, gdzie do tej pory nie było żadnej organizacji społecznej.

Zrzeszenie nasze wykonało plan zdobywania norm na odznakę SPO w 103 proc., osłagając na zaplanowanych 1.980 odznak ponad 2.000. Jest to poważne osiągnięcie, jakkolwiek nie wszystkie powiaty wykonały swój plan, a także nie wszystkie LZS-y brały udział w jego realizacji.

Członkowie LZS wybudowali systemem gospodarczym ponad 300 mniejszych urządzeń sportowych.

W ramach szkolenia na różnego rodzaju kursach WF przeszkolono ponad 500 młodych sportowców, kursy przeszkoleniowe przeszli, za wyjątkiem nielicznych, wszyscy przewodniczący LZS-ów i rad gminnych zrzeszenia.

Szerzej niż w ubiegłym roku rozwinął się w zrzeszeniu masowy ruch sportowy.

W biegach narodowych wzięło udział ponad 19 tys. młodzieży. W ZMP-owskich kolarskich rajdach pokoju ponad 4 tys. Spartakiady wsi w naszym województwie przyniosły poważny sukces, brało w nich udział ponad 25 tys. zawodników.

Podniósł się poziom przeciętnej we wszystkich konkurencjach LA. Członkowie sportowa naszego województwa poza polskim szeregiem rekordów LZS, znalazła się w swoich konkurencjach w pierwszej dziesiątce najlepszych województw.

W okresie jesienno-zimowym 800 sportowców LZS brało udział w masowym wieloboju sportowym, zdobywając około 9700 norm na odznakę SPO.

Również pomimo licznych trudności, poczynawszy od stycznia br., przeprowadzane są Zimowe Marsze Patrolowe, w których dotychczas brało udział 806 patroli (patrol od 3—5 osób), zdobywając 3800 norm na odznakę SPO i BSPO.

Pozornie zdawałoby się, że wysokie liczby uczestnictwa młodzieży w masowych imprezach wskazują na czynne uprawianie sportu przez ogromną większość członków naszego zrzeszenia, że mamy coraz więcej lekkoatletów, piłkarzy, siatkarzy, strzelców, pływaków, narciarzy, bokserów itp.

Zdawałoby się również, że posiadamy dość wysoką liczbę członków naszego zrzeszenia.

W referacie tow. Wegnera wygłoszonym na krajowej naradzie aktywu ZMP czytamy:

„Nie można uspokoić się wysoką liczbą uczestników masowych imprez, jak biegi narodowe, spartakiady itp., jeśli nazajutrz po ich zakończeniu nie kontynuują oni rozpoczętych ćwiczeń.

Szafowanie takim cyframi kryje w sobie wiele powierzchownych błyskotliwości, efekciarstwa. Sprawa nie polega na tym, aby było wielu chłopców i dziewcząt mających legitymację zrzeszenia sportowego”.

Zo słów tych płynie dla nas surowa nauka. Trzeba samokrytycznie stwierdzić, że rada wojewódzka i poszczególne towarzysze z rad powiatowych LZS zachłystywali się osiągnięciami wzrostu szeregów zrzeszenia oraz udziałem młodzieży w takich czy innych imprezach. Nie zawsze zadawaliśmy sobie dosyć trudu, aby zobaczyć, jak wygląda masowy udział młodzieży w życiu sportowym na co dzień.

Fakty wskazują na nasze samouspokojenie i kampanijność w pracy. Przeprowadzenie każdej imprezy wymaga od nas wielkiego wysiłku organizacyjnego, a jednak w imprezach tych nie bierze udziału cała młodzież, co więcej — młodzież bierniejsza udział w jednej masowej imprezie już w następnej w poważnej większości udziału nie bierze. Również wiele LZS-ów w ogóle nie bierze udziału w życiu sportowym.

Należy rozpocząć systematyczne treningi w LZS, przygotować zawodników do zawodów w kołach LZS, spartakiad gminnych, powiatowych i wojewódzkich, organizować poprzez aparat, aktywność czołowych zawodników systematyczną kontrolę prowadzonych treningów, oto nasze najbliższe cele.

Należy organizować i przeprowadzać we wszystkich LZS-ach „Niedziele sportowe”, które winny stać się nie tylko systemem planowych treningów, ale winny także spełniać wielką rolę wychowawczą, dając młodzieży zdrową rozrywkę.

Walce o podnoszenie wyników sportowych towarzyszyć musi wychowanie naszych sportowców w duchu prawdziwie socjalistycznej moralności, ludzi śmiałych i odważnych, ludzi, którzy będą umieli wlecieć w życie porównując plany socjalistycznego budownictwa.

ANTONI GRZECH
zastępca sekretarza Rady Wojewódzkiej Zrzeszenia LZS w Koszalinie

Pierwsi w nauce — pierwsi w sporcie

Z V Harcerskich Igrzysk Zimowych województwa koszalińskiego

W dniu wczorajszym odbyły się w Koszalinie V Harcerskie Igrzyska Zimowe. Igrzyska przebiegały pod hasłem „Pierwsi w nauce, pierwsi w sporcie”.

Na starcie V Harcerskich Igrzysk Zimowych stanęło 260 uczestników.

Na uwagę zasługuje sprawa organizacji tej masowej imprezy, ambitna i uporządkowana prowadzona były poszczególne konkurencje przez młodych uczestników Igrzysk.

Poniżej zamieszczamy wyniki poszczególnych konkurencji.

SANECZKI DZIEWCZĄT:

1) Grabos — Młasko,

2) Purowska — Człuchów.

SANECZKI CHŁOPCÓW:

1) Szymczak — Bytów

2) Orłowski — Człuchów.

TOR PRZESZKÓD — CHŁOPCÓW:

1) Brzeźniakiewicz — Drawsko,

2) Zienkiewicz — Szczecinek.

TOR PRZESZKÓD — DZIEWCZĄT:

1) Marczevska — Złotów,

2) Kulakowska — Kołobrzeg

JAZDA SZYBKA — DZIEWCZĄT:

1) Mazurek — Koszalin,

2) Fiedorowicz — Koszalin.

JAZDA SZYBKA — CHŁOPCÓW:

1) Kadow — Złotów,

2) Ohanowicz — Ustka
BIEG PŁASKI — DZIEWCZĄT:

1) Pledros — Stupsk,

2) Szmidt Irena — Białogard.

BIEG PŁASKI — CHŁOPCÓW:

1) Kajzer Michał — Bytów,

2) Kilan — Białogard.

BIEG ZJAZDOWY — DZIEWCZĄT:

1) Słowik — Koszalin,

2) Palasz — Bytów.

BIEG ZJAZDOWY — CHŁOPCÓW:

1) Czapar — Białogard,

2) Rals — Koszalin.

BIEG PATROLOWY — DZIEWCZĄT:

1) Białogard, 2) Koszalin.

BIEG PATROLOWY — CHŁOPCÓW:

1) Koszalin, 2) Szczecinek.

JAZDA FIGUROWA — DZIEWCZĄT:

1) Fiedorowicz — Koszalin,

2) Mazurek — Koszalin.

JAZDA FIGUROWA — CHŁOPCÓW:

1) Holywicz — Koszalin,

2) Charczuk.

Tydzień W SPORCIE

(Z całego kraju)

7 REKORDÓW WSI padło w Przemyślu podczas II Lekkoatletycznych Mistrzostw LZS w hali, w których startowało 145 najlepszych zawodniczek i zawodników wiejskich. Nowe rekordy ustanowili: Krogulecka (Białystok) — w dal 4,68, Wrześniewska (Zielona Góra) — kula 10,44, Zamorski (Rzeszów) — 800 m 2:05,5 oraz 3000 m 9:31,6. Wypiór (Stalino gród) — trójskok 13,20. Świątkowski (Kraków) — tyczka 3,28, sztafeta woj. stalinogrodzkiego (Proseke, Janik, Kuraś) — 3 x 800 m 6:30,3. Rekordy wyrównali: Krogulecka (Białystok) — 50 m 7,0. Mucha (Rzeszów) — 50 m 6,0.

TRZY ZWYCIĘSTWA odniosła w Polsce czechosłowacka drużyna hokejowa Ruda Hvezda. W Warszawie pokonała ona CWKS 3:1 (1:1, 2:0, 0:0), a w Łodzi wygrała z młodzieżową reprezentacją Polski 5:2 (0:0, 1:2, 4:0). W ostatnim spotkaniu z reprezentacją ZS „Gwardia”, rozegranym w Bydgoszczy, zwyciężyli goście 6:2 (1:1, 1:1, 4:0).

WYNIKAMI 17:2 zakończył się zaległy mecz o mistrzostwo ligi hokejowej, między drużynami CWKS i AZS (Stalino gród). W pozostałych zaległych spotkaniach Kolejarsz (Toruń) pokonał Budowlanych (Opole) 8:2 (3:1, 3:0, 2:1), a Unia (Krynica) wygrała z Ogniwem (Cieszyń) 4:3 (1:2, 3:0, 0:1).

MECZ PRZODUJĄCYCH DZUŻYN BOKSERSKICH w rozgrywkach o mistrzostwo I ligi — CWKS i warszawskiej Gwardii, zakończył się zwycięstwem drużyny wojskowych 16:4. W pozostałych spotkaniach II-gowych Gwardia (Kraków)

pokonała Stal (Łabędy) 12:8, a Gwardia (Stupsk) wygrała z Kolejarszem (Gdańsk) 14:6.

NAJCIEKAWSZYM SPOTKANIEM KOSZYKARZY o mistrzostwo I ligi był mecz między czołowymi drużynami tabeli — Gwardią (Kraków) i Kolejarszem (Warszawa). Zwyciężyła Gwardia 78:64 (46:29). W pozostałych spotkaniach uzyskano następujące wyniki: AZS-PW (Warszawa) — Spójnia (Łódź) 66:55 (35:31), Włókniarz (Łódź) — CWKS (Warszawa) 55:36 (30:20), Budowlani (Toruń) — Stal (Poznań) 47:43 (32:24), Kolejarsz (Poznań) — Spójnia (Gdańsk) — przelozony. W rozgrywkach prowadził Gwardia (Kraków) — 11 pkt. przed Kolejarszem (Warszawa) i Spójnią (Gdańsk) — po 9 pkt.

DUNSKA ZWYCIĘZY. LA w biegu na 40 m ppl. podczas zimowych lekkoatletycznych mistrzostw Wybrzeża w hali we Wrzeszczu. Czas 6,7 sek.

ZBIKOWSKI POBIŁ rekord okręgu bydgoskiego na 800 m, uzyskując podczas wojewódzkich lekkoatletycznych mistrzostw zimowych — 2:08,3.

LICIS POKONAŁ RA. DIA 7:5, 6:3 w towarzyskim spotkaniu tenisowym CWKS — Stal na krytym kortie gliwickiej Stali.

300 ZAWODNIKÓW startowało na rozegranych w Szczawnicy mistrzostwach narciarskich woj. krakowskiego. W ogólnej punktacji zwyciężyła Gwardia przed CWKS, AZS i Spójnią (Szczawnica).

WYNIKAMI NIEROZSTRZYGNIĘTYM 4:4 zakończyło się międzyokręgowe spotkanie zapasnicze Gdańsk — Szczecin, rozegrane w Starogardzie.

Bojery na starcie...

Wszechstronny rozwój żeglarstwa lodowego w Ludowej Polsce

W bieżącym miesiącu rozpoczął się sezon żeglarstwa lodowego, które dzięki troskliwej opiece władz sportowych, rozwija się coraz pomyślniej. Produkcja w tej dyscyplinie zrzeszenia, jak AZS, Kolejarz, CWKS czy LPZ zorganizowały obozy dla swych czołowych zawodników. W bieżącym roku szkolenie bojeryjne przeprowadzone przez LPZ, FWP i zrzeszenia sportowe, obejmie setki chłopców i dziewcząt. W najbliższych tygodniach odbędą się mistrzostwa zrzeszeń sportowych, w Głzycu i Charyzkowych, a następnie najlepsi żeglarze lodowi walczą o tytuł mistrza Polski w dniach 14 - 18 marca w Głzycu.

Przed wojną żeglarstwo lodowe było przywilejem nielicznej gromady zamożnych, którzy mogli sobie pozwolić na zakup drogiego sprzętu. W Ludowej Polsce sport bojeryjny stał się dostępny dla szerokiej rzeszy młodzieży i starszych. Już od r. 1946 popularizowały sport bojeryjny takie ośrodki żeglarskie jak Charyzkowe (woj. bydgoskie), Kiekrz k. Poznania i Głzycko, posiadające najlepsze warunki - wspaniałe i rozległe jeziora.

Szkolenie załatwiali zrzeszenia Budowlani i Kolejarz w Charyzkowych oraz ośrodek WKHF w Głzycu, gdzie sport bojeryjny zaczęli uprawiać studenci warszawskiej AWF. Przelomowy był r. 1951, w którym systematyczne szkolenie żeglarzy lodowych rozpoczęła Liga Morska, CWKS i AZS posiadające obecnie wraz z Kolejarzem i Budowlanymi najlepszych zawodników. W r. 1952 powstał ośrodek bojeryjny FWP w Augu stowie. Młodych żeglarzy szkolili również Kolejarz na jeziorze w Pucku. Następny rok przyniósł założenie drugiego ośrodka wczasów bojeryjnych FWP w Mikołajkach.

Pierwsze bojeryjne mistrzostwa Polski zorganizowano w r. 1951. Zwyciężył niepokonany dotychczas mistrz sportu Paweł Sieradzki, lecz wśród 8 finalistów znalazło się 5-ciu młodych zawodników. Doskonale opanowanie techniki jazdy na bojerych wykazał wówczas młody zawodnik AWF - Turkett i Czarkowski oraz 18-letni Zarębski z IM uzyskując szybkość ok. 100 km/godz.

Sukces swój powtórzył młodziak w r. 1952. W finale zabił reprezentanta Kolejarza z Pucka - Wardański. W r. 1953 do czołowych dołączyli zwycięzcy ogólnopolskich regat bojeryjnych o Puchar GKHF - Niepokójczycki, zdobywca III miejsca w rozgrywkach przed wojną w Tallinie mistrzostwach Europy - J. Sieradzki i młody zawodnik CWKS - Tazbir.

W oddzielnej konkurencji startowały po raz pierwszy kobiety. Zwyciężyła - mistrzyni Polski w żeglarstwie morskim - Dudzić (LPZ). Do skonałe reprezentowała się również młoda zawodniczka AZS - Domańska, która startując po raz pierwszy w tak poważnych regatach, mimo kilkakrotnych awarii zajęła 4 miejsce.

Obecnie zrzeszenia sportowe w coraz szerszym zakresie umożliwiają młodzieży uprawianie żeglarstwa lodowego poprzez dostarczanie sprzętu, organizację obozów szkoleniowych, imprez itp.

Rozwijający się szybko sport bojeryjny napotyka jeszcze na szereg trudności. Stoczną jachtową w Głzycu produkująca bojery, opóźnia dostawę sprzętu, którego brak daje się stale odczuwać. Mimo wielu braków, a przede wszystkim niedoceniania tej dyscypliny sportu przez niektórych zrzeszenia sportowe, szeregi miłośników żeglarstwa lodowego rosną z każdym sezonem.

Sport żeglarski z racji swego charakteru, uprawiania go w mniejszych lub większych załogach, wyraża w młodości żyłą silną potrzebę zespołowości. Z tych względów częstym zjawiskiem w czasie trwania imprez żeglarskich stały się m. in. narady, na których młodzi i starsi dzielą się swymi doświadczeniami, omawiają problemy techniczne i taktyczne, radzą nad udoskonaleniem sprzętu. Tradycja stała się również organizowaniem wieczerzy, na które chętnie przybywa okoliczna ludność. Żeglarze zaczęli nawiązywać kontakty z wielkimi mieszkańcami poljezerzy, wykonując prace społeczne w spółdzielniach rybactwa i PGR-ach, biorąc częsty udział w akcjach kulturalno-oświatowych.

NAJLEPSI sztangiści polscy przygotowują się na zgrupowaniu w Cenniewie do międzynarodowych spotkań.

Na wspólnym treningu przebywa pod kierunkiem trenerów Ozarkowskiego i Selgały 13 czołowych zawodników: Witucki, Rogalski, Bochenek

DOOKOŁA ŚWIATA

● Nocna restauracja-kabaret „Pasza” w Monachium (Niemcy zachodnie) reklamuje ostatnio pokazy walk zapasniczych najsilniejszych kobiet świata. W nocy, przy dźwiękach orkiestry „najsilniejsze” kobiety świata zabawiają bywalców „Paszy” przetrutymi przez bark, nelsonami... Reklamę tę publikują zachodnie dzienniki, ogłaszając rozgłosie radiowe.

● Nasi bobsiści po wspólnym treningu z zawodnikami NRD i Niemiec zachodnich wzięli udział w zawodach kontrolnych. Dwójka Ciapala i Szwerpel zajęła czwarte miejsce. Zwycięzcami w tej konkurencji byli bracia Schuchard (NRD). Nie wyciągajmy jednak z tego wyniku pochopnie optymistycznych wniosków o wartości naszych bobsistów.

● Sztangista radziecki Kirszon ustanowił jeszcze jeden, nowy rekord świata w podnoszeniu ciężarów, mianowicie w wadze piórkowej w wyciskaniu osiągnął wynik 106,5 kg.

● W Berlinie na stadionie Im. W. Ulbrichta odbył się mecz piłkarski pomiędzy młodzieżową reprezentacją Węgier a reprezentacją sektora demokratycznego Berlina. Wynik meczu - bezbramkowy. Zawodnikom przysługowało 15.000 widzów.

● Do Davos wyjechali na mistrzostwa Europy w jeździe szybkiej tyżwiarze radzieccy. Skład ekipy jest następujący: Szilow, Gonczarenko, Grizin Sakunienko.

● W Cortina d'Ampezzo, Zeno Colo, mistrz ostatniej Olimpiady, oświadczył już po raz drugi, że wycofuje się z czynnego życia sportowego. Jak powiedział, ma zamiar poświęcić się pracy trenerskiej.

Centralne mistrzostwa narciarskie zrzeszenia LZS w Wiśle

Na zdjęciu: Stanisław Dąbrowski LZS Wisła zwycięzca biegu płaskiego na 40 km. należy do czołowych zawodników Polski.

Dwa rekordy Polski w podnoszeniu ciężarów

Beck, Zieliński, Styczynski (CWKS), Białas, Copa, Fus i Petrak (Stal), Skowronek (Górniki) oraz Dziedzic i Czepulowski (AZS).

Podczas pierwszych kontrolnych zawodów ustanowiono dwa rekordy Polski: w wadze piórkowej Dziedzic uzyskał w wyciskaniu 86,7 kg, a Skowronek (w tej samej wadze) w trójbój - 280 kg.

Narada działaczy bokserskich LZS województwa koszalińskiego

W dniu 4 bm. w Wojewódzkiej Radzie LZS odbyła się narada działaczy bokserskich. Narada miała na celu podsumowanie dotychczasowych osiągnięć pięściarzy w województwie koszalińskim oraz wytyczenie zadań na najbliższy okres.

Na naradzie powołano Sekcję Społeczną Boks przy Radzie Woj. LZS. Sekcja opracowała plan pracy, w którym czytamy m. in.:

1. Powołać sekcje przy wszystkich POM-ach.
2. Zaopatrzyć w sprzęt sportowy i udzielić pomocy instruktorskiej.
3. W miesiącu lutym przeprowadzić we wszystkich powiatach na terenie województwa pierwszy krok bokserski.

Ponadto sekcja postanowiła nadal rozwijać sport pięściarski przy wszystkich LZS-ach.

Przewodniczącym sekcji społecznej wybrano działacza społecznego ob. Hetmańczyka z LZS „Traktor” Słupsk.

Sekcja zaapelowała do EO POM o udzielenie jak najszybszej pomocy przy organizowaniu sekcji bokserskich.

W dniu 6 bm. odbył się podobna narada, która zajęła się sprawami lekkoatletyki w LZS-ach.

Spotkanie młodzieży szkolnej z czołowymi sportowcami

30.1.1954 r. w Młodzieżowym Domu Kultury w Warszawie odbyło się na cześć II Zjazdu PZPR spotkanie młodzieży szkolnej ze znanymi sportowcami. W pokazach brał udział m. in. Mistrz Sportu Jerzy Jokiel oraz szermierze Mistrz Sportu - J. Pawłowski i J. Twardokens. Na zdjęciu: trener szermierzy - J. Kevey oraz J. Pawłowski i J. Twardokens z najamniejszą młodzieżą z technika szermierki.

Ponad 220 zawodników startowało

w lekkoatletycznych mistrzostwach Polski w hali

POZNAŃ. Z udziałem 220 zawodników z całej Polski rozpoczęły się w hali ośrodka

Wyższej Szkoły WF w Poznaniu Lekkoatletyczne Mistrzostwa Polski w hali.

W pierwszym dniu zawodów rozegrano 6 konkurencji, z których najciekawszą był trójskok. Już w eliminacjach pięciokrotnie poprawiono rekord Polski należący do Mariana Hofmana (13,96 m). Dwukrotnie poprawił rekord Chmielewski z Kolejarza - 13,97 i 14,25 m, a następnie trzykrotnie - Kowal z Ogniwą - 14,02, 14,22 i 14,36. Niemniej zaczęła walka wywalczenia się w biegu na 60 m, w którym Kiszka (Unia) dwukrotnie wyrównał oficjalny rekord Polski należący do Spornego (Stal) - 9,6. Dobre wyniki uzyskał również w rzucie młotem. Zwyciężył Rut (Kolejarz) - 52,32 m, a niespodzianką było drugie miejsce Ciepłego (Budowlani) - 48,92 m. Niezłe wyniki osiągnęto w biegu na 800 m, natomiast w kul i w skoku wzwyż poziom był słabszy. Niespodzianką w skoku wzwyż sprawił Neneman

(Gwardia), który wynikiem 1,80 m zajął pierwsze miejsce przed Skupnym.

Po pierwszym dniu w punktacji ogólnej prowadzi Gwardia - 85 pkt. przed CWKS - 63 pkt. i Kolejarzem - 71,5 pkt.

Wyniki: kula - 1. Krzyżanowski (Spójnia) - 14,69, 2. Łomowski (Gwardia) - 14,29, 3. Kowalik (Stal) - 13,19, 4. Rut - 13,12.

Młot - 1. Rut (Kolejarz) - 52,32, 2. Ciepły (Bud.) - 48,92.

800 m - 1. Potrzebowski (AZS) - 2:03,0, 2. Zbikowski (CWKS) - 2:03,2, 3. Werblński (Kolejarz) - 2:04,1, 4. Jackiewicz (Gwardia) - 2:04,4.

Skok wzwyż: 1. Neneman (Gwardia) - 1,80, 2. Skupny (AZS) - 1,80, 3. Szwec (Kolejarz) - 1,75, 4. Lulany (Unia) - 1,75.

60 m - 1. Kiszka (Unia) - 6,9, 2. Goźdzalski (CWKS) - 7,0, 3. Schmidt (CWKS) - 7,1, 4. Ohnsorge (Stal) - 7,1, 5. Baranowski (Gwardia) - 7,2.

Szermierze CWKS prowadzą 4:0 w spotkaniu z UDA

WARSZAWA. W sali ZS Gwardia w Warszawie rozpoczęły się 6 bm. zawody szermierze między reprezentacją mi bratnich armii czechosłowackiej i polskiej - UDA i CWKS. Gości powitał w serdecznych słowach oficer Nofski, po czym w imieniu drużyny CSR pozdrowienia dla sportowców polskich przekazał oficer Rehak. Wśród gojących oklasków kapitanowie obu drużyn - Przedziecki i Skalicki wymienili pamiątkowe proporce.

W pierwszym dniu zawodów sukces odniósł szermierz CWKS, wygrywając we florecie 6:3 i w bagnecie 8:1. Stan meczu według ustalonej punktacji wynosi 4:0 dla CWKS (po 2 pkt. za zwycięstwo drużynowe w każdej broń).

We florecie najciekawszą walkę stoczył mistrz Polski Twardokens z Komarkiem. Twardokens prowadził 3:1,

jednak Komarek wyrównał, a nawet zdobył prowadzenie 4:3. Polak zaatakował następnie dwukrotnie fleszem. Oba ataki były celne i przyniosły Twardokensowi ciężko wywalczone zwycięstwo 5:4. Twardokens pokonał również Ribkę 5:2, a przegrał 4:5 z żywiolowym i szybkim Jemelką. Pewnie walczący Pawłowski wszystkie trzy walki rozstrzygnął na swoją korzyść - z Jemelką 5:4, z Ribką 5:1 i z Komarkiem 5:2. Srebrny przegrał z Komarkiem i z Jemelką po 3:5 oraz wygrał z Ribką 5:0.

W bagnecie jedyne zwycięstwo dla zespołu UDA wywalczył Komarek, który wygrał niespodziewanie z mistrzem Polski Pallagą. Pozostałym zawodnikom CWKS - Nielebą i Królikowskim, wygrali łatwo swoje walki (z Komarkiem, Troharem i Ribką), a Pallagą w dwóch pozostałych walkach wygrał do zera.

21 bm. pierwsze wojewódzkie zawody strzeleckie między ZS „Gwardia” a LZS-ami

ZS „Gwardia” w Koszalinie urządziła w dniu 21.11.1954 r. pierwsze wojewódzkie zawody strzeleckie pomiędzy ZS „Gwardia” a LZS woj. koszalińskiego. Drużyny liczyć będą po 10 zawodników. Konkurencje zawodów:

Kb Nr. 2. strzelanie z karabinu wojskowego na 300 metrów z pozycji stojąc, leżąc i kładąc strzałów 9 próbnych i 30 ocenionych.

Kb Nr. 3 strzelanie z karabinu wojskowego na 100 metrów leżąc strzałów 3 próbne i 10 ocenionych.

Pw Nr. 2 strzelanie z pistoletu do tarczy na 50 metrów strzałów 9 próbnych 30 ocenionych.

Pw Nr. 8 strzelanie z pistoletu do sylwetek olimpijskich

strzałów 5 próbnych 30 ocenionych.

Kbks Nr. 7 strzelanie z karabinu sportowego na 50 metrów z pozycji leżąc, stojąc i kładąc strzałów 5 próbnych 30 ocenionych.

Kbks Nr. 8 strzelanie z karabinu sportowego na 100 metrów leżąc strzałów 10 próbnych 40 ocenionych.

Zawodnicy, którzy zajmą 1-3 miejsca w poszczególnych strzelaniach otrzymają dyplomy. Zwycięstwo odnosi zespół który otrzyma większą ilość punktów z tym, że do punktacji liczonych będzie pierwszych 10 zawodników każdego strzelania.

Piłkarze koszalińskiej Spójni w przededniu sezonu

W ubiegły czwartek w sali szkoły nr 1 w Koszalinie, piłkarze Spójni rozpoczęli treningi poprzedzające sezon piłkarski. W pierwszym treningu obejmującym suchą zaprawę gimnastyczną oraz opanowanie piłki, udział wzięło 35 zawodników, w tym wielu juniorów. Należy podkreślić dobre samopoczucie trenujących, jak również należyte warunki treningowe, stworzone przez Radę Okręgu ZS Spójnia.

Piłkarzom Spójni jak również trenerowi życzymy owocnej pracy i sukcesów w nadchodzącym sezonie rozgrywek o mistrzostwo klasy wojewódzkiej.

(Al. K.)